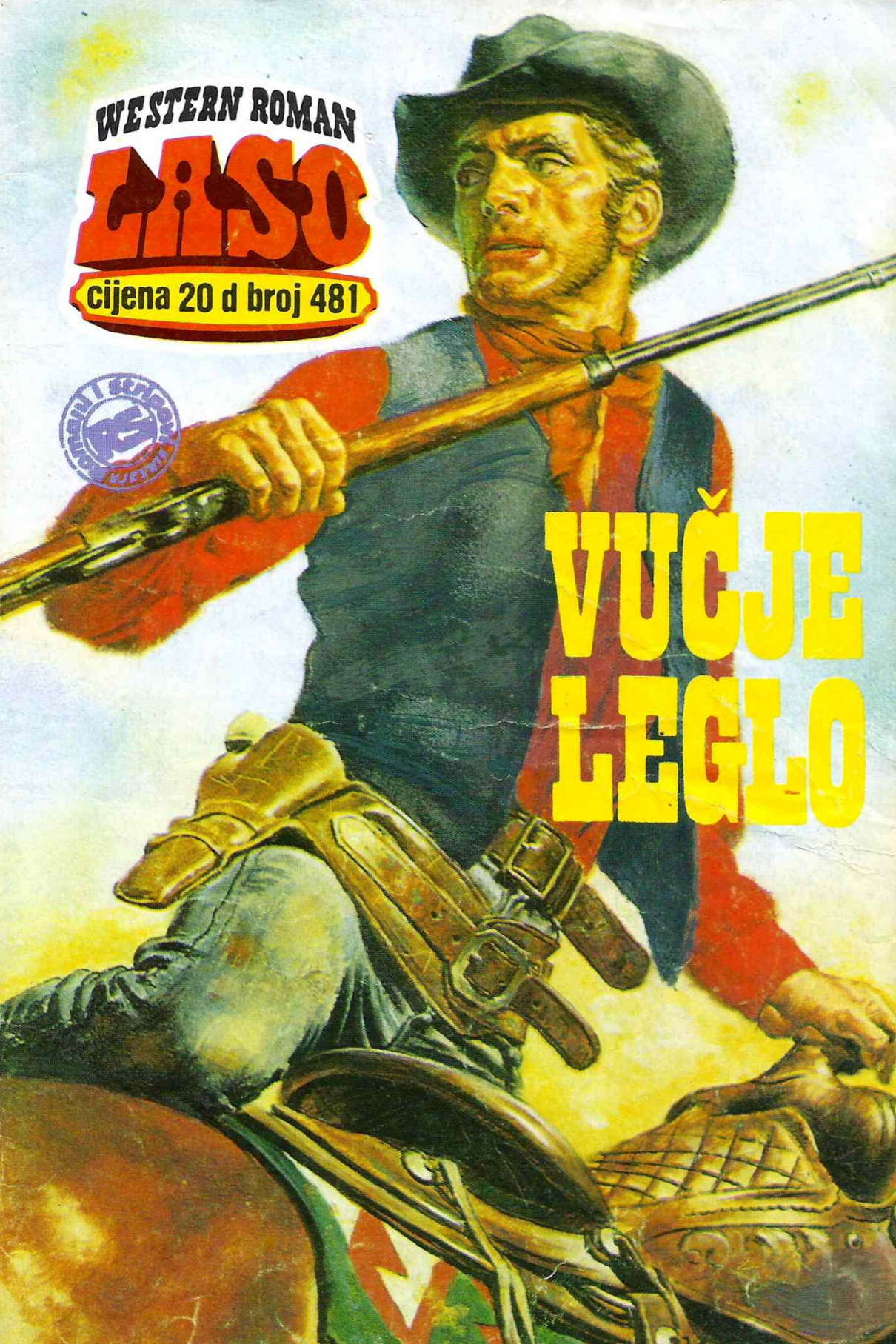

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 20 d broj 481

**VUČJE
LEGLO**

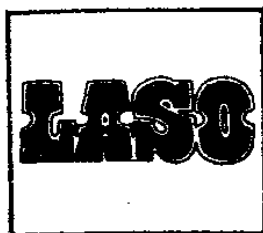

G. F. Unger:

VUČJE LEGLO

LASO 481

G. F. Unger: VUČJE LEGLO

Naslov originala: WOLFSBRUT

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: Zauberkreis-Verlag, Rastatt, posredstvom V.P.A., Zagreb

Prijevod: Margita Lovrić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, dr Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Bixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a «Vjesnik» n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: «Laso», Redakcija «Romani i stripovi», 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost «Vjesnik» n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) «Vjesnikova» Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1060 d ili 954 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 530 d ili 477 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR «Vjesnik», Interna banka, s oznakom za «Laso». Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za «Laso»).

Ekonomska propaganda: «Vjesnik», Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 481 izlazi 31. 12. 1982.

I

Prošla su dva dana od prepada na poštansku kočiju koja vozi od El Pasa za Santa Fe, kad se zamjenik šerifa Jesse McGallen vratio u San Pedro sa tri zarobljenika.

Samo jedan od te trojice mogao je sjediti sam u sedlu. Jedan je ležao mrtav preko konja, a drugi je teško ranjen ležao svezan preko roga sedla i vrata konja.

U malom mjestu su se skupili građani, a šerif je na štakama došao u susret svom pomoćniku. Zbog slomljene noge nije mogao sam jahati u potjeri za razbojnicima. Njegov pomoćnik Jesse McGallen očito ga je dobro zamijenio.

— Našao sam ih u kanjonu Rodrigues, na pojilu — reče Jesse McGallen sa sedla.

Upravo su dijelili plijen i svadili se oko zlatnog sata koji su oduzeli jednom od ubijenih putnika. Morao sam se boriti s njima.

Zavladala je tišina. Ljudi su promatrali pomoćnika i trojicu dopremljenih bandita, braću Quiucannon, za kojima je duž granice između Yume i Lareda raspisana visoka nagrada, jer su zbog nekoliko ubojstava osuđeni na smrt. Braća Quiucannon su se nekad borili kao gerilci u ratu, a zatim su odmetnuli u bandite. No sada su onemogućeni. Jedan je mrtav, Gus je teško ranjen, a samo je Jorge neozlijeđen.

Prisutni su začudeno gledali zamjenika šerifa Jessa McGallena, naočitog, visokog, lijepo

gradenog momka, tamnokosa poput Indijanca i sivih očiju. Djelovao je čvrsto. Stanovnici San Pedra su sada shvatili da su ga potcijenili. I mrtav i ranjeni bandit su pogodeni sprijeđeni.

Šerif reče:

— Svaka čast, Jesse! Vrijediš koliko cijela potjera.

Jesse McGallen samo lagano kimnu, pa pogleda iznad ljudi, na drugu stranu ulice. Preko puta se nalazi hotel »San Pedro«, a na prozoru gornjega kata vidjela se prilika jedne žene. Stanovnici San Pedra svi misle da tako lijepa žena još nije boravila u njihovu gradu.

U drugim stvarima mišljenja su podijeljena. Jedni je smatraju hladnokrvnim lovcem na sreću, kockarom i avanturističnom, drugi pak pravom damom. Sad su svi imali prilike vidjeti kako joj šerifov zamjenik Jesse McGallen domahuje.

Zatim je odjahao do staje za iznajmljivanje. Za to vrijeme je šerif muškarcima San Pedra dao nekoliko naredbi.

Šerifov zamjenik je izvršio svoju dužnost i ne mora se više brinuti o Quiucannonima. Iscrpljen od dugog jahanja i praćenja teško vidljivih tragova, neispavan ali zadovoljan obavljenim poslom, zaslužio je svoj odmor.

Sljedećih pola sata uz pomoć nadzornika staje pobrinuo se za svog crno-bijelog Pinta, istresao prašinu sa svoje odjeće i oprao se nad koritom. U sumrak je krenuo u hotel. Vlasnik je upravo palio svjetiljku nad ulazom. Stojeći na stolici, upitao je zamjenika:

— Imate li daminu putnu torbu s njenim novcem? Je li novac nađen?

McGallen pogleda maloga nervoznog čovjeka i reče smješkajući se:

— Nemojte, molim vas, pasti sa stolice. Ne morate se bojati da vam dama neće platiti sobu. U torbi ima dovoljno novca da kupi cijeli hotel. Vjerojatno će joj ga šerif sutra vratiti. Nadam se da joj niste pravili neugodnosti zato što je nekoliko dana morala živjeti na kredit?

— Ne — reče hoteljer. — Ali u ovom bijednom vremenu ne mogu ništa poklanjati. Baš ništa.

Jesse McGallen nije odgovorio. Ušao je u hotel i uspeo se stubama, pa pokucao na vrata najbolje hotelske sobe i skinuo šešir. Lijepa žena je otvorila. U svjetlu svjetiljke nekoliko su se trenutaka šutke promatrali.

— Ne morate se više brinuti — reče on. — Sve sam donio. Sutra, kad šerif i sudac završe izvještaj, dobit ćete sve što vam je oteto. Samo zlatni sat...

— Udite, Jesse McGallen — prekinu ga ona.

On se nasmija, pri čemu je njegovo tamno i možda nešto pretvrdo lice postalo mlade.

Ušao je polako. Kad se našao pred njom, zastao je za tren. Od nje se širio fini miris osobit, nenapadni parfem. Nikad još nije bio blizu takve žene. Donedavno je bio samo bivši kauboj i demobilizirani poručnik. Nakon otpuštanja iz vojske lutao je okolo, dok napokon nije ovdje našao posao zamjenika šerifa.

Ona je gotovo za glavu niža od njega. U svjetlu svjetiljke kosa joj se sjaji poput poliranog bakra. Oči su joj intenzivno zelene, kakve dosad nije vidio. Sve je na njoj nepatvoreno i njena ljepota je živa, dražesna i zamamna. Zapazio je i nekoliko finih linija oko uglova usta i očiju. Crte lica daju naslutiti da ona poznaje život i da je skupila dovoljno gorkog iskustva. No nije starija od njega, možda čak i dvije, tri godine mlađa.

Žena pokaza na stol nasred sobe, postavljen za dvoje.

— Naručila sam večeru za nas — reče. — Zнала sam da ćete me posjetiti. Tako se mogu odmah zahvaliti. Večerajte sa mnom, Jesse McGallen! Imam dojam da se moramo bolje upoznati, zar ne?

On zatvori vrata i pogleda Georgiju Moore. Još prije potjere razgovarao je s njom, a i u torbi je našao stvari koje su mu pomogle da stvori zaključak o njoj.

— Da! — reče polako. — Mislim da nema čovjeka koji ne bi poželio da vas bolje upozna. Ali mnogi se ne bi ni usudili osloviti vas. Georgia Moore, vi ste lijepi kao rijetko koja žena. Veoma me veseli što sam vam mogao pomoći.

Sjeli su i međusobno se posluživali kao da su često zajedno jeli i točno znali navike drugoga.

Ona je utvrdila da bi se on mogao kretati i u najboljem društvu. Osjetila je njegovo samopouzdanje. Rekao joj je da je lijepa, ali ga ta ljepota nije zbunila ili učinila bespo-

moćnim. Osjetila je kako muževnost izbija iz njega. Iako ga još nije poznavala, znala je da je pred njom čovjek koji se zna boriti.

Pijuckajući španjolsko vino uz titravo svjetlo svijeća, Georgia Moore reče:

— Smatrala sam vas pravim kaubojem, koji postao zamjenikom šerifa da bi spavao u krevetu a ne pod vedrim nebom sa stadom kao nekad.

On se nasmiješi i reče:

— Tako je. Prije rata bio sam divlji mladić u bregovima Anti-lopaa.

— Ali vi biste mogli objedovati u društvu najotmjenijih dama.

On se nasmiješi:

— Bio sam gotovo pet godina u ratu. Nisam glup. Postao sam oficir, možda zato što sam znao jahati i pucati, ali vjerojatno i zato što sam umio voditi ljude. Kao oficir surađivao sam s učenim ljudima. Imam osobinu da brzo učim. Ali još sam kauboj. Jeste li poznavali džentlmena sa zlatnim satom, koji se kao jedini muškarac odupro Quiucannonima i bio ustrijeljen?

Ona se nasmiješi:

— Zašto postavljate takva pitanja, Jesse? Vidjeli ste moju sliku na poklopcu sata. Čovjek je bio moj... no, da se ispravno izrazim — Bob Fullen je bio moj drug, moj partner, moj zaštitnik i...

— Ljubavnik? — upita Jesse.

Ona zatvori oči a onda otvoreno pogleda Jessea. Njena puna usta postadoše trpkа. Njene nosnice su podrhtavale. Glas joj postade metalan.

— Mi smo bili drugovi — ponovi ona. — Bili smo par kao vuk i vučica. On se borio za novac koji nam je pripadao. Sad je mrtav. Želite li znati Jesse, zašto ne plaćem za njim?

On spusti viljušku koju je upravo prinosio ustima.

— Jest — reče mirno.

Promatrali su se nekoliko trenutaka. Takve žene više nema, mislio je Jesse. Za nju bi čovjek mnogo toga uradio. I ja bih je štitió da mi pripada.

Ona prijede jezikom preko usana, lijepih usana što mnogo odaju. Žive su i stalno nešto izražavaju — ali mogu biti suzdržane i neljubazne.

— Dok sam bila mala, često sam plakala — reče ona. — Živjela sam u teškim prilikama. Više ne plaćem. Plač ne pomaže, jer život teče dalje. Bila sam mu vjerna. Mislit ću na njega s dubokim žaljenjem. Ali prošlo je. Ne mogu više plakati. Razumijete li to, Jesse McGallen?

On kimnu polako. Zatim nastavi jesti gledajući u svoj tanjur. Ona ga je šutke promatrala dok opet nije podigao pogled.

— Što je? — upita, jer je u njenim očima pročitao neku odluku. Nešto je željela od njega.

— Potreban mi je novi zaštitnik i drug — ona će ozbiljno — Hoćete li to biti vi, Jesse?

On se neznatno trgne. Oči mu se suziše.

— Kao vuk i vučica? — upita. — Primitivno, kao par vukova?

Ona se nasmije:

— To ovisi o tome da li smo primitivni. Pa ipak, prirodno je da se združuju parovi istog mišljenja. A ja mogu zamisliti da bismo bili dobar par.

— I ja bih uskoro imao zlatni sat s vašom slikom na poklopcu?

Ona kimnu ne smijući se više. Djelovala je ozbiljno i tužno, ali istovremeno hrabro i odlučno.

— Ja sam kockar — reče. — I promatram život kao igru. Sudbina dijeli karte. Igru valja prilagoditi podijeljenim kartama. Za kartaškim stolom uvijek dobivam. Znam točno procijeniti muške suigrače. Bez ikakvih trikova mogu pobijediti svakoga kockara. Ponekad ipak imam poteškoća. I sad me slijedi čovjek koji me želi likvidirati. On samo čeka dok ne dobijem novac. Onda...

— Zašto? — upita on gotovo opušteno.

— Ah — mrmljala je. — Prije nekoliko noći kartala sam u Nogalesu. Jedan od igrača bio je sin bogatoga i moćnog čovjeka. Poslije sam doznala da je to bio novac za radnike, zemlju i udio u poslovima. Mladić je bio toliko lud da sa mnom proigra sav novac. Zatim se opio i odjahao kući. Konj ga je zbacio pa je slomio vrat. Otac je smatrao da sam ga pobijedila trikovima i da sam ja uzrok opijanju i krivac za smrt. Službeno mi nije mogao ništa, ali znam da je unajmio...

Tu je njen glas zakazao. Jesse McGallen je shvatio da se boji. Nakon uzdaha ona će opet:

– Kad su Quiucannoni napali kočiju, mislili smo da su to unajmljene ubojice iz Nogalesa. Ali...

– Sad mi je sve mnogo jasnije – prekine je Jese. – Ja ću paziti na vas, Georgia.

– Samo ovdje u San Pedru, ili na svim putovanjima, sve dok jedno od nas ne zaželi rastanak? To moramo jedno drugome obećati. Svatko od nas mora imati mogućnost da opet bude slobodan, zar ne?

Njegove se oči opet suziše i on razmisli. Misli i osjećaji bijahu mu zbrkani. Pa ipak je odmah znao: Georgia Moore se ne može promatrati uobičajenim mjerilima, i to ne samo zato što je lijepa, dražesna i zamamna. Ne, ona je vjerojatno rođeni kockar i avanturistkinja. Razum mu je govorio da će uletjeti u divlju i uzbudljivu pustolovinu na kakvu rijetko tko pomišlja. Pa ipak je osjetio čudnovatu draž što izvire iz nje. Ona ga treba kao zaštitnika i to mu se sviđa. Sada želi samo putovati s njom kroz život. Zato kimnu potvrdno i reče smiješeći se:

– Da, pa da pokušamo zajedno, zelenooka. I dopusti da sam utvrdim jesi li hladna ili nisi. To će biti važno, zar ne?

II

Sljedećeg jutra, izlazeći iz hotela, Jesse ugleda jednog čovjeka kako stoji na uglu ulice pušeći cigaru. Cigara je bila prevelika za njegovo malo upalo lice. Bio je toliko neugledan da se činilo kao da je trgo-

vački putnik. Ali kad ga je Jesse prividno ravnodušno pogledao u oči, na trenutak je u njima prepoznao tvrd i hladan izraz.

– Halo, šerife! – dovikne čovjek. – Već ste na nogama? Čovjek bi morao biti još jednom mlad – ovako mlad kao vi.

Jesse se zaustavi, promotri ga i ugleda fine, jedva zamjetne nabore na njegovu licu. Ovaj stranac, kojega Georgia smatra ubojicom iz Nogalesa, vjerojatno je stariji od četrdeset.

– Vi ste ovdje stranac, mister? – upita neznanca.

– Fisher. John Fisher – reče ovaj. – Zastupam poznatu tvrtku željeza i čelične robe »Nelson i sin«. Osim toga, pišem izvještaje za jedne novine s Istočne obale. Ovaj odavde će biti vrlo zanimljiv. Pišem o šerife. Kako ste likvidirali Quiucannonovu bandu. Jeste li uspjeli povratiti sav plijen? Hoće li taj plijen biti danas vraćen vlasnicima? Jedan od putnika je ustrijeljen zar ne? Da li se zna odakle je?

– Za to se morate obratiti šerifu – odgovori Jesse McGallen i pri tome poprimi izraz primitivnog momka. – Upoznavši opasnost koja se zove John Fisher, on nastavi svojim putem. Taj momak dobro skriva svoje namjere. A možda zbilja piše za neke novine o Divljem Zapadu.

Kad je Jesse McGallen ušao u šerifov ured, šerif Jack Lane je sjedio za svojim pisaćim stolom.

Obojica su se smješkala. Od početka su se dobro slagali.

— Naspavan? — upita šerif. Jesse kimnu.

— Kad će Georgia Moore dobiti svoje vlasništvo?

— Čim se pojavi i napiše priznanicu — uzvratit će Jack Lane i nasmiješi se. — Ona je lijepa, zar ne? Bila je s ubijenim putnikom. Na poklopcu sata nalazi se njena slika. Kakva je to žena koja se tako brzo utješi s drugim muškarcem?

— Izvidjet ću to! — reče Jesse oporo. — Vraćam šerifsku zvijezdu i krećem dalje s njom. Imaš li što protiv?

Tog dana se nisu uspjeli ukratiti u kočiju za Santa Fe jer je počelo saslušavanje braće Quiuckannon pa je Jesse morao dati izjavu. Trebalo je i identificirati mrtvog bandita.

Kad je Georgia Moore otišla prema poštanskom uredu da rezervira mjesta za sljedeću kočiju, opazio ju je John Fisher i zatim se raspitao kojom će kočijom Georgia napustiti grad. To je zapazio Jesse McGallen.

Otprilike dva sata prije ponoći odveo je Jesse Georgiju iz njene sobe u malu spavaonicu, koju je, kao zamjenik šerifa, dobio za stanovanje. Zatim se odšuljao natrag i uredio Georgijin krevet kao da netko u njemu spava, pa se povukao u ugao sobe, smjestivši se što je udobnije mogao, i ondje čekao.

Saznavši da je John Fisher odsjeo u pansionu udovice Buckmaster, razmišljao kako bi ubojica poput njega postupio. Do terase hotela može se stići preko krovova nekoliko kuća. Johnu Fisheru je potrebno samo da se sa svog pro-

zora popne na pretkrovište pansiona pa da mu put do Georgijine sobe bude slobodan.

Već su prošla dva sata po ponoći. Zatvoreni su posljednji saluni i lokali. Jahači su napustili grad. Kola pijanih momaka bučno su prošla ulicom. Jesse McGallen je još čekao.

Gradić San Pedro je zaspao i do svitanja se mogao očekivati mir. Sad bi John Fisher morao doći. Ako on nije ubojica, znači da se Georgia prevarila i da pati od manije proganjanja. Ali tada začuje tiho škripanje s terase. Poluotvoreno okno je tiho gurnuto uvis. Zatim se unutra uvukla uska spodoba Johna Fishera. Kretao se tiho kao sjena.

U sobi je bilo tamno, ali se John Fisher kretao tako sigurno kao da je poznavao svaki predmet u njoj i kao da je znao svaku dasku koja može zaškripiti. Jesse je pomislio da vjerojatno vidi poput sove. Nazirao je obris čovjeka kraj bijele posteljine. Zatim je čuo šum na koji je čekao. Rekao je glasno:

— Točno u krevetu nema nikoga, ali ja sam ovdje! I...

Pri govoru se malo pokrenuo. To je bila njegova sreća. Tik uz njegovu glavu fijuknuo je nož i zabio se u naslon stolice. Sad je znao da ima posla s umjetnikom u bacanju noževa. Taj je nož bio namijenjen Georgiji, a ona na sreću nije bila u krevetu. Sada Jesseu više nije bilo stalo do skrivanja. Nije htio riskirati. Zapucao je i time probudio ne samo hotel već cijeli grad.

Čovjek iz Nogalesa je pogođen pao preko Georgijina kreveta. Metak iz njegova revolversa završio je u stropu sobe.

Jesse McGallen upali svjetiljku i pride mu. Čovjek koji se zvao John Fisher bio je još živ. Razrogačenih očiju buljio je u Jessea i prošaptao:

— Tebe sam mladiću potcijenio. Ali ako i nisam ja uspio, jednog će dana netko onu beštiju... — a tada je izdahnuo.

III

Kad se Jesse poslije sa šerifom vratio u sobu Georgije Moore, i kad je otpremljeno tijelo mrtvoga Johna Fishera, neko vrijeme je vladala tišina. Onda je šerif štakom zatvorio vrata i sjeo na rub stola. Punio je lulu, pri čemu je pogledavao Jessea.

— Ovo nije posljednji čovjek kojeg ćeš zbog nje morati ubiti — promumljao je uvlačeći duboko dim iz lule, dok mu je sivkasti oblak gotovo potpuno obavio glavu.

— Ma, to je budalaština — odgovori Jesse. — Ovaj slučaj je potpuno jasan. Čovjek je želio Georgiji oteti novac. Nož koji je bacio još je u naslonu stolice. I bude li još momaka koji će je pomoću oružja htjeti opljačkati, osjetit će moje olovo. Što ima pogrešnog u tome?

Posljednje pitanje je izgovorio oštro, gotovo ljutito i nekako izazovno.

— Ništa! — promrmlja šerif. — Zakonski će, vjerojatno, sve biti u redu. Ali... Jesse, ova

žena nije samo lijepa, već je toliko poželjna da će svugdje muškarci ludjeti za njom i svugdje će s njima biti neprilika. Kao kockar putuje po svijetu i izvlači novac od muškaraca. A ti moraš paziti na taj novac i štititi je. Primamljiv je mamac za svakog bandita koji ne podlegne njenim čarima. Jesse, život će ti biti u opasnosti kao da jašeš na bačvi baruta koja svakog trena može eksplodirati.

Jesse McGallen je šutio. Misli su mu bile skrivene pod neprobijnom maskom njegovoga indijanskog lica. Napokon reče:

— Jack Lane! Dokle god ju budem štutio, pripadat ćemo jedno drugome kao vuk i vučica. Dok budem njen zaštitnik, dotle će biti moja. Ona je divna žena. Možda je utjelovljenje grijeha, tko zna. Možda ću se opeći, ali želim početi s njom. Usudujem se.

* * *

Popodne je kočija napustila dolinu San Pedra i držala se istočnog smjera, pa je Fort Grant ostao s lijeve strane. Svakih četrdesetak kilometara nailazili su na poštanske stanice, gdje su se mijenjale zaprege. Putnici su se mijenjali i novi putnici, pretežno muškarci, sa zanimanjem su promatrali Georgiju Moore. Oko ponoći su stigli do veće postaje uz koju su se nalazile kuće, koral, dućan, salun, hotel, pravo malo naselje.

Vozač je uzviknuo:

— Coro! Krećemo dalje u zoru. Noć je pretamna za putovanje.

Georgia je pred kočijom zmirkala pred svjetlima kao pospana mačka.

— Ah, — rekla je. — Podimo u hotel. Možda ćemo dobiti nešto za jelo. Iznajmit ćemo sobu i malo se oprati. Jesse, tako sam divno spavala na tvom ramenu. Uzmi torbu s novcem.

* * *

Nakon pola sata sjetio je Jesse u kutu blagovaonice koja je istovremeno bila i prostorija za dnevni boravak i hotelska blagovaonica. Vrata prema kuhinji bila su otvorena. Čuo se zveket posuda. Neki su putnici već jeli.

Jesse je vidio kako Georgia silazi niz stube. Oprana, ur-edene kose i u novoj odjeći, sjala je poput zlata u svjetlu svjetiljke.

Prolazeći mimo otvorenih vrata, zastala je. Jesse je znao da ta vrata vode u sporednu prostoriju povezanu sa susjednim salunom.

Ta je prostorija ujedno bila i igraonica. Sada su ondje sjedili ljudi tvrda lica igrajući poker.

Dok ih je Georgia promatrala, Jesse je bio uvjeren da su i oni nju opazili. Vidio ju je kako se smješka i kako odgovara na neko pitanje:

— Ne, gospodo, ne tražim određenog čovjeka.

Pri tome je pošla malo naprijed i sad je stajala u otvoru vrata. Jesse je čuo kako govori:

— Vidim da ne igrate u male uloge. To me uvijek zanima. Još se nije našao muškarac koji bi me pobijedio u pokeru. Možda bi mogao netko od vas, gospodo?

Smješkala se tako da se svaki iole uvaženiji muškarac nakon kraćeg razmišljanja morao posramiti ukoliko bi odbio izazov takve žene.

Nakon toga je prišla Jesseovu stolu.

Večerali su šuteći, pogledavajući se.

— Ne sviđa ti se, Jesse, što sam izazvala one pokeraše? To ti ne odgovara? — napokon će Georgija.

— Ne! — reče on.

Njene oči bljesnuše, a usnice se skupše pod ljutitom misli. Onda se opusti i nagne k njemu. Položi svoju ruku na njegovu i reče mekim grlenim glasom:

— Jesse, mi putujemo zato da bismo se namjerili na dobru priliku, a takva je upravo ova. Ovdje se igra u visoki ulog i mogu zaraditi mnogo novca. Kad se obogatimo, možemo bezbrižno putovati svijetom i prepustiti se lijepim i ugodnim stvarima. No sada smo lovci koji ne bi smjeli propustiti svoju priliku. Je li mat ćemo vremena za to mnogo, mnogo vremena. Takve su prilike veoma rijetke, vjeruj mi.

— I ti ćeš jednostavno otići k njima i sjesti za stol? — upita on čudeći se.

Još se nije privikao na to da je ona toliko različna od ostalih žena. Ona se tiho nasmije i zatrese glavom. Kosa joj je nemarno padala preko ramena i djelovala je čarobno.

— Ali, Jesse — reče tiho se smijući — netko će se pojaviti i pozvati me k stolu. Biranim riječima će me pozvati da se

priključim njihovom stolu. Možemo se kladiti da će biti tako. A onda ću im svući kožu preko glave. Baš tako!

Njen glas poprimi pobjednički prizvuk i pretvori se u grleno mrmljanje. U njenim očima je zamijetio bljesak pohlepe.

— Mi smo vuk i vučica — reče ona. — Ja igram i zgrčem novac, a ti paziš da novac ostane kod nas i da se meni što ne dogodi. U tome je naš posao. To moraš tako shvatiti, dobri moj Jesse.

Htio se pobuniti, reći da nešto nije u redu, ali onda se predomislio. Rekla mu je da je igračica i znao je što će se dogoditi. On je njena zaštita i tu se nema što dodati. Zato je samo kimnuo i rekao:

— Pa dobro, na posao! Ali jedino ako netko od njih dođe i pristojno te zamoli za igru. No ja sumnjam u to. Sve su to momci koji neće dopustiti da im žena uzme novac. Oprezno, Georgia!

— Uvijek! — uzvratila ona i nastavi jelom. — Uvijek sam oprezna. I igrat ću s njima. Evo, već netko dolazi.

Jesse pogleda čovjeka, koji im je prilazio. Visok, možda čak i previše elegantno odjeven za ovaj kraj. Na širokom, plosnatom licu, duboko su usađena dva mala oka, skrivena pod gustim obrvama. Tvrde crte urezane su oko usta.

— Dobro večer. Zovem se Mac Howard. Vlasnik sam rudnika Aurora udaljenog nekoliko kilometara odavde. Znatiželjni smo hoćemo li moći pobijediti jednu damu. Želite li zagrati s nama?

— Rado! — uzvratila ona. — Ovo je gospodin McGallen, moj prijatelj i zaštitnik. Znaete i sami kako je putovati s mnogo novaca...

— Svakako, za to vam je potreban revolveraš kao zaštitnik — odvratio Mac Howard i hladno pogleda Jessea.

Jesse mirno uzvratila pogled i zaključila da je ovaj čovjek vrlo opasan.

IV

Sljedećih je sati Jesse McGallen imao prilike proučavati ljude za kartaškim stolom. Osim Mac Howarda bila su još trojica. Jedan od njih bio je Jesseovih godina, jednako visok, jak, a spretan poput planinskog lava.

Bio je obučen u kožu, nosio dva revolvera i čini se da je imao najviše novca. Ponekad, kad izgubi, smije se, pri čemu mu se vide dva niza bijelih zubi. Često daje komplimente Georgiji, pri čemu ne taji da dosad nije vidio tako lijepe žene. Očito se dobro zabavlja igrajući s tako sirovim ljudima.

I ostali igrači iskazuju joj komplimente, iako ne toliko. Ponekad im pogled zaluta prema Jesseu McGallenu, koji se smjestio u kutu igračnice s bocom vina i cigarama. Bio je umoran i borio se da ostane budan.

Dobro raspoloženje muškaraca, komplimenti i lijepe riječi stvorile su na početku ugodnu atmosferu. Međutim, ugođaj se sve više mijenjao

Iako su ustanovili da protiv svoje suigračice ne mogu dobiti nijednu veliku igru. Dobro raspoloženje prešlo je u mrzovolju, srdžbu i zagrižljivost. Lijepih riječi je sasvim nestalo. Muškarci su se osjećali poniženi. Ljepota suigračice nije ih više zadržavala, nisu osjećali potrebu da u nje izazovu ugodan dojam, da vide njen osmijeh i bljesak zelenih očiju. Od ponoći do jutra izgubili su previše novaca.

Sve su više osjećali da ih je za kartaškim stolom potukla i pobijedila – žena. Dosad su se svi smatrali čvrstim i iskusnim momcima, koji se svugdje mogu potvrditi. Sada su shvatili da protiv ove ljepotice nemaju izgleda.

Kao da je čitala njihove misli i gledala u njihove karte i pomoću čarolija utjecala na mijesanje kad sama nije miješala.

To su momci kojima nije žao kad u dugoj igri izgube tisuću dolara. Jer kad-tad, znaju oni to točno, povratit će sve. Sreća je varljiva, a znalci kao oni stalno gube samo ako apsolutno nemaju sreće. Poker je igra pri kojoj se blefira, procjenjuje protivnika, tu vrijedi nagon – i opet blef.

Jednom je onaj u kožnom odijelu, koji je djelovao kao rančer, upitao mrzovoljno:

– Mora li vaš zaštitnik stalno biti ovdje? Ta, vi se ovdje nalazite među džentlmenima. Pošaljite svog prijatelja na spavanje. To će mu činiti dobro, pa će danju moći bolje paziti na silni novac koji nam oduzimate. U glasu čovjeka koji se zvao James Clarke bilo je sve više bijesa.

Jesse McGallen je postao oprezniji, no nije to ničim pokazao. Čuo je kako se Georgija smije, lako, ali s prizvukom potcjenjivanja:

– Gospodine Clarke, kad pri pokeru postanete nervozni, onda je vrijeme da prestanete. A što se tiče onog džentlmena u kutu, on ostaje. Već sam igrala s džentlmenima, koji su to nakon velikih gubitaka prestali biti. Slaboj ženi tada je potrebna zaštita. Prilikom igre ne skrivam svoj novac i svatko tko ima bolje karte i umije procijeniti moje, može me tući. Ali ako postajete nervozni, gospodine Clarke, onda prestanite.

Čovjek je gundao, a njegovo tamno i odvažno lice oživjelo je nakon dužeg vremena. Njegova pokerska maska se promijenila i pokazala da je on veoma vitalan čovjek.

– Dobro, dobro, lijepa damo – rekao je. – Tako me nervoznim ipak ne čine moji gubici. I kad bih bio jedan od onih koji ne mogu izgubiti, onda vam onaj ondje ne bi ništa pomogao. Njega bih zacijelo mogao svladati.

Nakon ovih riječi on se okrene prema Jesseu McGallenu, smješkajući se.

– Jeste li čuli? – upita pri tom.

McGallen samo kimnu i šutke se nasmiješi. Obojici je postalo jasno da su postali neprijatelji.

Kako je igra tekla dalje, Jesse McGallen je razmišljao. Ovoga oholog momka porazila je za stolom žena. S njom se ne može boriti, ali zato može s njenim zaštitnikom. I pobijedi li

njega, simbolički je pobijedio i nju.

Takvi će momci uvijek s njim mjeriti snagu ako ih Georgia pobijedi za kartaškim stolom. Tako ti svega, pomisli on strepeći i s gorčinom, kakav će to biti život? Što još sve ne stoji preda mnom?

Osjetio je da mu postaje vruće. Ponovo je napunio čašu lakim meksikanskim vinom, ali ipak ga je omamilo. Uz njega su mu se i brige i budućnost činile svjetlijim.

Ostala je pomisao da Georgia kao žena pripada njemu. Ona neće i ne može uvijek igrati. Takve prilike nisu česte. Ona ih kao kartašica mora iskoristiti.

Ponovo je počeo promatrati igru opušteno, ne uzimajući osobnog udjela u njoj. Naslućivao je da će igra ubrzo završiti. Bude li Georgia dobivala, ostali će ostati bez novca, a tada će zacijelo doći do neprijava. Nagon mu je govorio da je James Clarke neprijateljski raspoložen prema njemu.

Clarke se povremeno okretao prema njemu i njihovi pogledi su se sukobljavali.

Kad se napokon pojavilo prvo sivilo svitajućeg dana, vozač poštanskih kola je zavirio u kartašku sobu i rekao glasno:

— Poštanska kočija kreće za pola sata. Tko putuje, ima još vremena za doručak.

— Džentlmeni, znači da poslije ove runde prekidamo igru — reče Georgia mirno. — Možda vam se sreća nasmiješi pa povratite dio izgubljenog novca, jer ja neću ustuknuti.

Tek što je to izgovorila, Mac Howard ljutito baci karte i reče:

— Možemo i sada prekinuti, jer svakom novom igrom postajemo siromašniji. S vama nema smisla igrati. Vi ste čudo. Izgubio sam tisuću dolara i to mi je dosta.

Nakon toga se diže i izade iz prostorije.

Druga dva suigrača slijedila su njegov primjer. Promrmljali su nešto kao da imaju još posla i da ne mogu stalno igrati poker s lijepom damom. Bili su to čvrsti momci, jahači sa zveckajućim i nisko obješenim revolverima.

Jesse pomisli da bi oni mogli biti i banditi koji se ne bave samo sitnim krađama. Očito ih ne smeta ako izgube koju stotinu dolara. Međutim, mogli bi biti i revolveraši, unajmljeni kao lovci na glave. No onaj čovjek tamo...

On pogleda čovjeka koji je ostao za stolom pored Georgije i koji je vjerojatno bio najopasniji: James Clarke.

Na njemu je bio red za dijeljenje karata. Činio je to opušteno, promatrajući Georgiju. Ona uzvratila pogled.

— Kako vam to uspijeva, ljepotice? — upita James Clarke iznenada, a njegov opušten način djelovao je neiskreno i pomalo prijeteći. Kao u čovjeka koji se u trenutku može pretvoriti u bijesnoga i divljeg momka. Njegova prijaznost djeluje kao opasno vrebovanje.

— Što? — upita Georgia.

— To da protiv iskusnih pokeraša uvijek dobivate, ljepotice! Jer to je nemoguće u nor-

valnim uvjetima. Mora postojati neki trik! Zna li čarati, označavate li karte prstenom, i...

— Ili? — upita Georgia loore hladno i kratko.

— Mora postojati trik. Htio bih ga doznati. Kako to izvodite? Malo ste igara propustili. Ali ste dobili svaku u kojoj ste sudjelovali. To jednostavno ne postoji. Tu ima nešto i ja bih htio znati što.

— Nema nikakvog trika! Jednostavno dobivam. Moje karte su uvijek bolje. Moram dobiti jer tako hoće sreća. Sve je vrlo jednostavno, jer je sudbina uvijek na mojoj strani. Protiv toga se ne može boriti. Želite li još nešto?

— Izgubio sam više od dvije tisuće dolara — reče on. — Izgubio sam više od svih ostalih, gotovo koliko svi oni zajedno. Jeste li vi možda čarobnica.

— Prestanite! — reče ona i počne spremati novac u veliku ručnu torbu.

On se polako podiže. I Jesse McGallen ustane.

— Možda bi vam trebao oduzeti novac, zelenooka! — protisnu James Clarke kroz zube. Nosnice su mu podrhtavale. — Sigurno ga niste dobili na pošten način, već pomoću trikova. Odajte mi tajnu i pustiti ću vas.

Jesse McGallen istupi. Ništa nije rekao, no James Clarke ga je odmah opazio. Neko vrijeme su stajali odmjeravajući se. Odjednom se James Clarke glasno nasmije, sagne se naprijed i lupi po bedrima. Ali nije povukao kolt. Otišao je bez riječi.

Spremivši novac u torbu, Georgia se diže i reče Jesseu:

— Više od četiri tisuće dolara za manje od pet sati, a sad i ovaj pobježe. Da li bi ga mogao svladati?

On ju pogleda stisnutih očiju, osjetivši njenu hladnoću i krutost. I sada je, zapravo, lijepa, ali to je hladna i prazna ljepota. Iz nje ne zrači toplina — nema onoga dražesnog izazova lijepe žene.

— Možda! — reče Jesse. — Ali on je vrlo opasan.

V

Pola sata nakon toga opet su sjedili u kočiji. Ukrcala su se još tri putnika. Jutro je obećavalo lijep dan. Sunce se probijalo kroz hladnu jutarnju sumaglicu.

Georgia se opet naslonila na Jesseovu ruku i stavila glavu na njegova prsa. Ubrzo je zaspala osjećajući se očito sigurnom i zaštićenom u njegovu naručju.

On je pogleda. Protekli sati su ostavili traga na njoj. Sada, kad joj je lice opušteno, izražaj joj je dublji i bistriji. Iscrpljena je, ali sad djeluje meko i opušteno. Radovalo ga je što se u njegovom naručju osjeća tako sigurnom i što mirno spava na njegovim prsima. Počeo je razmišljati o lijepim danima koji su vjerojatno pred njima.

U Santa Feu će ostati nekoliko dana, a onda mogu odjahati na zapad u San Francisco. Da, lijepo bi bilo s njom otići u Frisco.

Kočija je polako poskakivala na neravnoj cesti i nakon četrdesetak kilometara stigli su do postaje za izmjenu konja. Kraj je bio surov, nepregledan i divlj, a sunce je počelo paliti.

Georgia se probudila i htjela izaći iz kočije. Jesse joj je pomogao. Pošli su do bunara.

— Nakon ovakve noći uvijek sam strahovito žedna — reče Georgia. Istovremeno je opazio kako joj se oči šire i pogled počinje plamtjeti. Okrenuvši se hitro, potegne kolt.

James Clarke se pojavio iza ugla kuće. Smijao se pokazujući otvorene šake i prišao bliže. Palcem je pokazao prema udaljenom štaglju.

— To je predaleko za kolt — reče — a čovjek na krovu štaglja ima pušku s kojom će ti probušiti glavu, čovječe. I što sada?

Jesse McGallen pogleda prema štaglju i opazi pušku uperenu u njega. Zatim pogleda Clarkea.

— Je li to razbojnički prepad? — upita hladno.

James Clarke se nasmija.

— Razbojnički prepad? — upita on pokazujući pri tom sjajne zube. — Čovječe, ovo je, koliko pogled seže, moja zemlja. I ova se stanica uključuje. Posjedujem dvadeset tisuća goveda, dvije tisuće konja i mogao bih za jedan dan sastaviti pet tuceta jahača. Zar još ne znate s kim govorite?

— Sa čovjekom koji ne zna gubiti — umiješa se Georgia Moore. — A što bi inače morao značiti onaj strijelac na krovu?

— Taj mu ništa ne koristi — reče Jesse McGallen. — Čovjek

što cilja na mene ništa mu ne koristi. Jer ja ću ga srediti, čak iako me pogodi puščani metak. Skinut ću ga, razumijete li?

Posljednje riječi razvukao je uz srdito ruganje, pa je ispalo kao izazov. James Clarke se htjede tome narugati kao blefu. Međutim, tada ga nagon napokon upozori, nepogrešiv nagon čovjeka koji ima iskustva s drugim ljudima. Zaustio je i gledao u oči Jessea McGallena. Smješkao se, jer on nije od onih koji se povlače:

— Pa lijepo! Da vidimo što će se dogoditi. Donijet ću iz kočije torbu s novcem i uzeti samo ono što sam ja izgubio i novac koji su izgubila ostala trojica igrača. Kad budem imao novac, vratit ću torbu u kočiju. Nakon toga možete poći. Jasno? Neću vas opljačkati, samo ću uzeti novac što nam ga je ljepotica prošle noći uzela trikovima. Ja sam čovjek koji zna gubiti u poštenoj borbi. Ali ne dam se prevariti. A vi ste nas na neki način prevarili! Ne može žena u igri protiv četiri iskusna pokeraša neprekidno dobivati punih pet sati. Vjerojatno nikad neću saznati o kakvom je triku riječ, ali ja...

— Previše govorite! — promrmlja Jesse. — Uzmete li novac iz torbe, ustrijelit ću vas.

James Clarke se opet nasmiješi.

— Čvrst momak, i očito misli ozbiljno. Ali vidjet ćemo hoće li mu to uspjeti kad bude imao rupu u glavi.

Pri tom krene naprijed.

Međutim, Georgia Moore se pokrene. Shvatila je da Jesse

blefira i da će zaista potegnuti revolver. To bi istovremeno bila i njegova smrt, jer ga pogoditi strijelac s puškom. Jesse mora biti brži, jer je na nišanu.

Poput munje Georgia Moore stane ispred Jessea. Pokretima jakim i gipkim ona ga uhvati u obje nadlaktice.

— Ne! — reče. — Što znači četiri i pol tisuće dolara? Mogu ih prežaliti. Imamo dovoljno novca. Ako ovaj čovjek ne zna gubiti, i ako se ponaša kao dijete, onda neka mu budu. Neka se ponosi time što nije znao izgubiti od žene. Zbog ovog novca se nemoj boriti s razbojnicima, Jesse.

Kad je osjetila da se on hoće osloboditi njenog stiska, čvršće se priljubila. Više nije bilo izgleda za borbu s Jamesom Clarkeom. Shvativši to, Jesse se opustio.

Prividno nezainteresirano je gledao preko Georgijine glave kako James Clarke donosi torbu iz kočije i kako ju otvara. Mirno je brojio novčanice i stavljao ih u šešir.

Vozač, suvozač, tri putnika i ljudi iz postaje promatrali su taj prizor. James Clarke na to nije obraćao pažnju.

Jesse je gorko mislio: To je razbojstvo! Pa ipak, siguran sam da nitko od prisutnih neće svjedočiti protiv Clarkea. On je gazda u ovom kraju. Poštanska i teretna linija idu kroz njegovu zemlju. Ovdje može činiti što god hoće.

Jesse pogleda Georgiju, koja je još stajala pred njim spremna da ga spriječi u potezanju kolta. On joj reče:

— Georgia, grešiš. Bio sam spreman boriti se za taj novac. On pripada tebi, nama! A u načelu ne smiješ dopustiti da ti oduzmu ono što ti pripada.

James Clarke se okrenuo. U rukama je držao šešir pun novca. Očito je čuo Jesseove riječi, pa reče:

— Dakako, čovjek mora zadržati ono što mu pripada. Tog načela se i ja držim. Ali što to pripada tebi, revolverašu? Misliš li da ona pripada tebi? Ona i sve što ona dobiva? Vاراš se!

Nacerio se, a onda glavom prkosno pokazao prema jugozapadu:

— Tamo je moj glavni ranč. Petnaestak kilometara odavde. Ne može se promašiti. Ako želiš povratiti novac, pokušaj...

— I ondje se u zasjedi nalaze ljudi koji te čuvaju — podrugljivo će Jesse.

James Clarke se uozbilji. Pride dva koraka bliže tako da može pažljivo promotriti McGallena.

— Na mom ranču — reče — stajat ću ti na raspolaganju, ako doista želiš borbu. Moji ljudi će se uzdržati, ako im to naredim.

— Zašto se onda ne borimo ovdje? — upita Jesse čvrsto.

— Zato što ti želim dati vremena da razmisliš — reče. — A ova ljepotica te zacijelo ni za četiri i pol tisuće dolara neće htjeti izgubiti. Imali ste nesreću da naidete na čovjeka koji ne dopušta da mu trikovima svuku kožu. Želite li dobiti novac, moraš se sa mnom časno boriti. No o tome možeš razmišljati punih petnaest kilometara.

Nakon toga im okrene leđa, pa stisnuvši šesir pun novca pod desnom rukom i držeći slobodnu ruku pored revolvera, nestade iza ugla kuće. Uskoro zatim čulo se kako je odjahao prema jugozapadu. Čovjek s krova štaglja je također nestao.

Ljudi koji su bili šutljivi svjedoci tog događaja stajali su mirno, promatrajući ih. Tek nakon nekog vremena poviče kočijaš:

— Tko želi s nama, neka se ukrca! Krećemo dalje! Kasnimo. A u ovoj proklesoj zemlji zakašnjenje se ne može nadoknaditi.

Tri putnika i suvozač se pokrenu.

Georgia se htjede okrenuti prema kočiji, no Jesse ju zadrži i reče mirno:

— Mi ne putujemo dalje. Reći ću da nam ovdje istovare prtljagu. Poći ćemo sljedećom kočijom.

— Budeš li tada još živ — reče ona.

On je pogleda i kimne:

— Da, budem li tada još živ.

Prijede rukom preko lica. Vidio je kako tri putnika ulaze u kočiju. Tada reče Georgiji:

— Postoji samo jedan razlog zbog kojeg ne bih išao k njemu da se borim za naš novac: samo jedan razlog.

— Koji?

— Ukoliko si se doista poslužila nekim trikovima i varala ih pri pokeru.

— Kako bi to mogla učiniti?

— upita ona. Odjednom se u njenim očima pojavi neobično svjetlucanje. Glas joj postade oštar: — Kako? Igrala sam po-

šteno. Činim to uvijek. Dobivam zato što bolje igram poker. Mene u pokeru nitko ne može tući. Primorana sam igrati poker jer je to jedina mogućnost da se obogatim. Drugdje nemam sreće. Razumiješ li, Jesse? Samo u pokeru imam takvu sreću.

U početku nije vjerovao, no činilo mu se da u njenom svjetlucavom pogledu vidi nešto poput bespomoćnosti i očaja. Sada nije vrijeme da se oko toga zadržava. On se obrati šefu postaje koji je prišao koralu:

— Potreban mi je dobar konj. Istovarit ću našu prtljagu.

Suvozač, koji je još stajao na prednjem kotaču kočije, pomogao mu je da skine s krova Georgijin kovčeg i torbe te njegovu malu prtljagu i da ih stavi na prašnjavo tlo. Nakon toga je kočija krenula.

— Morat ćeš malo pričekati, Georgia — reče on. — Ako se do večeri ne vratim, ukrcaj se u sljedeću kočiju. Jesi li me razumjela?

VI

Kad je Jesse McGallen ugledao ranč, zaustavio se i osvrnuo. S vrha brežuljka je imao dobar vidik. Ranč je bio velik, s mnogo koralna i ograđenih pašnjaka. No zgrade su prilično jednostavne, bez ukrasa i služe samo kao prenočište jahačima s ranča. I glavna zgrada izgrađena je poput bloka, na koji se još može svašta nadograditi. Jesse je mogao vidjeti mnogo stoke u koralima i na pašnja-

ima, a bilo je i šta gljeva, staja i radionica.

Iz kovačnice se čula buka. Okolo korala i u njima su se kretali ljudi. Svugdje se radilo. Na obližnjem potoku vrtio se kotač pokrećući crpke, što su opskrbljivale svježom vodom sustav drvenih cijevi.

Oklijevao je da odjaše u dolinu. Nema tome tako davno kako je ubio čovjeka. Tamo dolje bi se to moglo ponoviti. Može li on to uzeti na svoju savjest?

Ali on smatra da je James Clarke od početka želio ovaj dvoboj. Htio ga je poniziti pred Georgijom. Htio je postići da se kukavički povuče. Tako bi on izgubio Georgiju, jer ne bi bio dovoljno hrabar za njenog zaštitnika. Da, to je Clarke namjeravao. Ali možda je Clarke zbilja nepredvidiv, pa će ga pobijediti u dvoboju.

Kad je McGallen pomislio na to i zavirio duboko u svoju dušu, nije osjetio loš predznak. Stiskom natkoljenice potjerao je konja.

Ujahavši u dvorište, nije vidio nikoga osim Jamesa Clarka, koji je stajao na terasi i pušio dugačku tanku cigaru. To što su svi ljudi nestali i što su svaka živost i posao na ranču prestali, bio je jasan znak da je James Clarke izdao svoje naredbe. Polako je prišao do ruba terase i zataknuvši palce za pojas ljuljao se na petama svojih mekih čizama. Na stolu, desno iza njega, ležao je okrenuti šešir. Vjerojatno je novac još u njemu.

— Želiš dakle pokušati, momče? — James Clarke će McGallenu.

Jesse sjaše i odmakne svoga konja u stranu, da ga zaklanja od eventualnog strijelca sa strane. U nekoliko koraka pride bliže i odgovori:

— Točno znaš da nemam drugog izbora. I sam znaš da će sada pasti odluka da li sam dovoljno vrijedan da ju zaštitim od drugog muškarca.

James Clarke kimnu.

— Tako je! — reče. — Ipak, kažem ti da ona vara u kartanju. Umrijet ćeš zbog varalice. Isplati li se to?

— Isplati! — odgovori Jesse. — Ti se sada moraš boriti za novac koji si nam oduzeo.

James Clarke je šutio. Promatrao je McGallena pažljivo, ali zamišljeno.

Nakon nekoliko trenutaka promrmlja:

— Katkad se ljudi susreću, pogledaju se u oči i na neki način naslute nešto jedan u drugome. U tom trenutku oni postaju prijatelji ili neprijatelji. Možda bismo nas dvojica postali prijatelji da nije bilo te žene. Ona je tako prokleta lijepa, da ju čovjek poželi osvojiti. I tako postaje zavidan svakome tko je posjeduje. Htio sam joj pokazati da si presitan za nju. Vjeroovao sam da ćeš se s njom popeti u kočiju i biti zadovoljan što si ostao živ. No ti si došao da se boriš sa mnom. Pa dobro. Odmah ću dići ruku do visine ramena. Tamo preko u kovačnici mogu nas vidjeti. Rekao sam kovaču da čekićem udari u nakovanj kad dignem ruku. Može to učiniti u svakom trenutku nakon dizanja ruke. Kako mu se sviđa! Kad udarac odjekne,

moráš potegnuti i biti brži od mene.

McGallen kimnu, raširi noge i nagne se malo naprijed kako bi čvršće stajao. Sabrao se da može mirno i sigurno pucati i ako bude pogoden. Nije želio da se zaniše pod udarcem metka.

James Clarke podže ruku i pusti da mu polako padne niz tijelo.

Čekali su na udarac čekića, stojeći u tišini, napeto osluškujući. Muhe su zujale, a iz udaljenih korala čuli su se zvuci i pokatkad glasanje životinja.

Sekunde su se otegle. McGallen nije mislio ni na što. Potpuno se usredotočio na trenutak u kojem njegovi refleksi moraju biti brži od misli.

U zloslutnoj tišini začu se udarac čekića po nakovnju. Prije nego što je zvuk utihnuo, oglasili su se koltovi. Gotovo istovremeno, jer su obojica bili pravi stručnjaci u potezanju oružja.

Jesse McGallen je osjetio kako ga je metak pogodio. Gornjim dijelom tijela, nagnut naprijed, stajao je čvrsto i metak ga je tek malo zanjihao.

Istovremeno je osjetio povratni udar svoga kolta u ruci i bio je svjestan da još puca i da ga obavlja dim baruta.

I protivnik je bio obavijen dimom i jedva ga je vidio. Iz tog dima sijevao je crveni plamen, ali nijedan metak nije više letio prema Jesseu McGallenu već u zemlju daleko od njega.

McGallen je vjerovao da je pobijedio, ako u takvim borbama uopće postoji pobjednik.

Primio je jedan metak, a sam je opalio tri.

Iznenadno i oštro pitanje pojavilo se u njegovoj glavi: Kako me je dohvatilo? Pošto je osjetio bol u rani, uhvati ga očaj, koji je stremio panici.

U djeliću sekunde pomislio je: je li blizu smrt?

Nakon toga ponovo je stekao kontrolu nad sobom. Bol u rani nije bila tako ljuta da bi rana bila smrtonosna. Nije mu se maglilo pred očima, nije ga hvatala nesvjestica, a mogao je i stajati raširenih nogu ne lju-ljajući se.

Lagani povjetarac raščistio je dim baruta i McGallen je opet mogao vidjeti okolicu.

James Clarke, čija se riječ svugdje u ovom kraju sluša, još stoji na terasi, s koje u dvorište vodi samo jedna stepenica. Svi-nutih koljena, na dršćućim nogama, trudio se da podigne revolver. Zatim se srušio uz mukli zvuk. Bio je mrtav.

Jesse McGallen glasno uzdahnu uzdahom ranjenog pobjednika, bez trunka trijumfa. U lijevoj ruci je još držao teški kolt sa još tri metka.

Hoće li mu trebati? Hoće li se morati boriti s Clarkeovim ljudima? Možda je Clarke naredio da se ustegnu od napada, ali hoće li ga oni poslušati? Ta pitanja strujala su McGallеноvom glavom.

Iz kovačnice je izašao kovač. Njegova pojava je bila znak ostalim ljudima. Pojavljivali su se sa svih strana. Bilo ih je više od tuceta. Nijedan od njih nije držao spremno oružje. Ljutito su promatrali Jessea McGallena. Napravili su polukrug

oko njega i-terase na kojoj je ležalo tijelo Jamesa Clarkea. Bili su to čvrsti momci, kau-boji, jahači, majstori i pomoćni radnici.

Njih je Clarke izabrao među mnogima koji su se ovdje pojavljivali nakon rata, jer su mu odgovarali. Njihova gorčina teško je pogadala McGallena.

Promatrali su ga šutke. Napokon jedan od njih, vjerojatno predradnik, reče:

— Bila je to poštena borba. Gazda je tako htio. Naredio je da vas pustimo s onim novcem ako izgubi u poštenoj borbi. Možete odjahati! Nećemo vas vezati, i nećemo vam mecima potprašiti pete. Prema tome, odjašite!

U glasu čovjeka je jačao hladan bijes. Teško se svladavao. I drugi momci su se trudili obuzdati nervozne ruke blizu revolvera.

Jesse McGallen pritisne desnu ruku na ranu koja je krvarila. Metak mu je otkinuo komad mesa i vjerojatno slomio jedno rebro. Rana je bolna i zacijelo će proći dosta vremena dok ne zaraste.

Polako pođe na terasu, uzme šešir s novcem i stisne ga rukom pod pazuh na ranjenoj strani. Možda će šešir pomoći da se zaustavi krvarenje.

Htjede nešto reći, ali osjeti da neprijateljstvo sve žešće izbija iz ljudi.

Htio je reći da u ovoj borbi nije bila riječ o novcu već o tome što James Clarke nije umio izgubiti od žene.

No istovremeno je shvatio da to nema smisla. Bol se pojačavala. Mora se vinuti u sedlo

dok još nije izgubio previše krvi.

Tako je, šuteći, prošao kroz polukrug zatakavši revolver u korice. Uspio je uzjahati, iako je bol bila nepodnošljiva.

Odjahao je ne okrenuvši se. Do Georgije ima petnaestak kilometara...

VII

Kad se probudio, osjetio je muklu bol. Trebalo mu je vremena da se svega sjeti. Bilo je to poput ružnog sna.

Zatim ugleda Goergiju, koja je sjedila uz njega na uskom ležaju u maloj sobi.

— On je mrtav — reče Jesse promuklo.

Ona polako kimnu.

— Čuli smo od jahača s Clarkeova ranča. Moramo otići sljedećom kočijom. Ne žele nas ovdje ni sekunde dulje. Nisu mi htjeli prodati ni odjeću za tebe. Ova ti je sva uništena. U sljedećem gradu unajmit ćemo sobu, pozvat ćemo liječnika i sve učiniti za tebe. Zaista sve!

Onda se nagne nad njega i poljubi ga. Ruke su joj bile meke i tople.

— Dokazao si da si muškarac za mene — mrmljala je grleno. — To si htio dokazati, zar ne? Zato se nisu mogao povući. Nije bila riječ o novcu. Morao si dokazati sebi i meni da te ja ne izdržavam i da si mi zaista potreban kao zaštita. Pa dobro, dokazao si. Zato mi sada obećaj da se više nećeš tako dokazivati. Obećaj mi!

On ju pogleda i pomisli kako ga ona sada zbilja voli. Više ga

neće plaćati radi zaštite. Izraz u njenim očima učini ga vrlo sretnim. Nestalo je sve gorčine. Nije više žalio što je došlo do one borbe i što je ubio čovjeka. Georgia je ovdje, a uz nju čovjek sve zaboravi.

* * *

Slijedećih dana putovali su od mjesta do mjesta, kako bi se Jesse mogao oporavljati od sati provedenih u drndajućem sanduku na grubim cestama.

Noćili su u Las Palomasu i Socorru, zatim u Rio Grande Valleyju. U Albuquerqueu su ostali tri dana, a kad su stigli u Santa Fe, osjećali su se posve sigurnim. Da je netko pošao za njima osvetiti smrt Jamesa Clarkea, već bi ih odavno stigao.

Georgia i Jesse su uznajmili sobu u najboljem hotelu Santa Fea. Predstavljajući se kao braćni par McGallen, bezbrižno su provodili dane. Jesseova rana je gotovo potpuno zacijelila. Izgubio je nekoliko kilograma, pa je to zdušno nadoknađivao.

Georgia se ponašala kao sretna žena što provodi svoj medeni mjesec na najljepši način. Jesse je pak uživao u njenoj sreći i razmišljao o tome kako se ipak nije prevario napuštajući mjesto pomoćnika šerifa u San Pedru. Njegova očekivanja u pogledu Georgije potpuno su se ostvarila. Čak i više od toga.

Pa ipak je slutio da će njihovoj sreći uskoro doći kraj. Nije se zavaravao. Katkad mu se činilo da ga Georgia voli i tada bi bio spreman zaboraviti sve

ružne trenutke, ali razum ga je podsjećao na čovjeka ubijenog u prepadu na poštansku kočiju, na zlatni sat i na Georgiju koja nije prolila nijedne suze za njim.

Ni ovdje Georgija nije zaboravila na svoje zanimanje. Svakodnevno je vježbala s kartama, a u tome je zaista bila umjetnica. Kad ju je jednog dana Jesse upitao zašto vježba trikove kad se ne koristi njima u igri, odgovorila je:

— Nije to lako objasniti, dragi. Moram održati kontakt s kartama. S njima se moram boriti kao s ljudima. One mi puno toga odaju kad se nalaze u rukama protivnika. Daju mi naslutiti svoje značenje. Karte su za mene žive, a ne obične, mrtve stvari. Šalju mi poruke, a kad ih želim, dolaze k meni bez obzira da li ih miješa netko drugi. Želiš li pokušati jednom? Miješaj tri puta i dijeli! Svaku ćeš igru izgubiti. Pokušaj jednom!

Ne vjerujući, pokušao je. Brižljivo je miješao, ne dopustivši Georgiji da predigne karte. Svaki put si je dodijelio dobre karte, ali nikad dovoljno dobre. Georgija je pobjeđivala.

— Ne mogu to shvatiti! — uzviknuo je. — To je pravo čarobnjaštvo!

— Možda sam ipak vještica? — našali se ona. — Sa crvenom kosom i zelenim očima ne bi bilo ni čudno. Tako opisuju vještice u pričama, zar ne?

Nije mu promakao izgled njenog lica i tuga u očima dok je to govorila.

— To je moja sudbina — nastavi ona. — Za svakim poke-

raškim stolom ja sam kraljica. Dovoljno je da pogledam sui-grače i da saznam mogu li ostati u igri: No uvijek dobivam najbolje karte.

On zatrese glavom.

— Toga nema!

Nasmijala se i pokazala karte.

— Upravo si se sâm uvjerio. Prokleta sam za igru!

— Ne! — reče on. — Jednako bi dobro radila i druge stvari. To je tvoja volja.

— Koje stvari? — upita ona.

— Koje? Udati se za čovjeka i biti mu robinja samo zato što me uzdržava? Ili raditi u kabareu kao nekad? Pjevati, pokazivati noge i braniti se od pijanaca? Bila sam mlada i naučila kako je svijet loš. Tada sam shvatila da samostalnost mogu steći igranjem pokera. No dame ne igraju poker! A bila sam obična, jedna, nepismena provincijalka, koja je bijegom od kuće pokušala naći sebe. Otišla sam na Istok, ali nisam uspjela.

Zašutjela je. Lijepo, rasno lice joj se trzalo. Buljila je u prazno, a slike koje su joj se smjenjivale pred očima davale su joj tvrd izraz.

— Ako želiš, pričaj mi — promrmlja Jesse i natoči vino u čaše.

— Ne isplati se — reče ona.

— Želim sve zaboraviti. No ipak! Ubrzo sam uvidjela da zaraditi mogu samo u salunima i krčmama. Na Istoku je to bilo drugačije nego ovdje. Ovdje muškarci lako pronalaze ženu i nisu zbunjeni njenom ljepotom kao ovdje na Zapadu. A ovdje se i lakše uključiti u igru. Shvaćaš li, Jesse?

On kimnu sjećajući se kako se brzo uključila u posljednju igru.

— Na Istoku sam imala mnogo briga — mrmljala je. — Bilo je i tučnjava zbog mene. Tamo to izaziva više pažnje nego ovdje. Istjerali su me iz desetak gradova jer sam ljudima uzimala novac. Žene i prijateljice tih ljudi bile su protiv mene. Mrzile su me.

Ona otpije gutljaj vina.

— Mogla sam se prihvatiti nekoga časnijeg posla — reče i nasmije se. — Ali zar da poslužujem u kakvom hotelu, da šijem haljine ili da budem prodavačica? Oh, Jesse, nisam za to rođena. Ja sam u neku ruku avanturistkinja, lotalica. Prije tebe sam imala mnogo zaštitnika. Mnogi od njih me nisu znali štititi, neki su se prepali i otišli, a neki su me okrali, pa sam morala počinjati iznova. Jesse, misliš li da naši putovi mogu ići usporedo?

On se nasmiješi, pridigne, povuče je sa stolice i zagrli. Georgia se privije uz njega i on osjeti da ga ona voli i da joj on mnogo znači.

Dugo su se ljubili, a onda on reče:

— Već je dan! Podimo u šetnju. A što se tiče tvog pitanja, reći ću ti sljedeće: put muškaraca teče po nepromjenljivoj sudbini. I naš se susret uklapa u to. Bude li sudbina htjela da se rastanemo, pokazat će to. Ne moramo sad o tome razmišljati. Veselimo se i prepustimo se ljepoti vjetra, sunca i divnim noćima. Krasno je udisati mirise ovog svijeta i uživati u životu, a život je zaista lijep.

Georgia, jesi li doživjela rođenje ždrebeta i...

— Ne — reče ona — čula sam samo psovke roditelja kad se očekivao prirast. Otac nas je često nazivao prokletim nakotom kunića. Život ću smatrati lijepim tek kad budem u San Franciscu ili u New Orleansu imala veliku kuću, prekrasnu kočiju sa zapregom vranih konja, sluge, lijepe haljine i mnoge prijatelje koji će me pozivati u goste. Želim biti bogata i u središtu pažnje. Za tim težim. Obucimo se i pođimo u šetnju. Pokaži mi stvari koje su jednostavne, a po tvom mišljenju neobične. Omogući mi da ih gledam tvojim očima.

Kad su te večeri sjedili u hotelu i nakon večere ispijali kavu, prišao im je neki visok čovjek i nagnuvši se samouvjerenost rekao:

— Zdravo, Red Queen! Prepoznavate li me? Bila bi mi čast da me prepoznate, damo.

U glasu čovjeka osjećalo se poštovanje i pristojnost. No u njegovim očima nazirala se podrugljivost. Možda to nema veze s Georgijom, možda mu je stil takav.

Pa ipak, Jesse McGallen ga pažljivo promotri. Stekao je dojam da je to čovjek koji je navikao davati naredjenja. Čovjek je uzvratilo oštar pogled, pa rekao:

— Dama me, čini se, ne prepoznaje. Ili, ipak? Ja sam Petterson, Alex Petterson. Vlasnik sam tuceta zaprežnih teretnih karavana što saobraćaju između kanzaške željeznice i najudaljenijeg jugozapada,

prema Santa Feu. Velike su to karavane. Nijedna nema manje od stotinu kola i osam ostotina mula. Mogu li sjesti na trenutak?

Georgia kimne i reče:

— Sjećam se, gospodine. Jednom smo u Kansas Cityju igrali poker. Nazvali ste me Red Queen. Nikad me taj naziv nije radovao. Rado bih ga zaboravila. Što želite? Revanš? Radije ne! Uopće mi se ne igra. Osim toga, opet biste izgubili. Ostavimo to. Drago mi je što smo se sreli. No sad bih pošla.

Počela se spremati.

Alex Petterson, koji je u međuvremenu sjeo, naglo se približi i reče tihim glasom, ali vrlo određeno:

— Danas imate priliku zaigrati veliku igru. Za mojim stolom sjedi nekoliko poslovnih ljudi o kojima ovisi budućnost ove zemlje. To su moji prijatelji. Pričao sam im o velikoj igračici Red Queen i tvrdio da ju nitko ne može pobijediti. Čak ni profesionalni kockari! Tvrdio sam da je žena mnogo suptilnija od muškaraca i...

— Dobro, dobro, gospodine Petterson — prekine ga ona — ja ipak radije ne bih igrala.

Jesse McGallen se trže. Dovoljno ju je poznavao a da ne bi znao kako se ona sad osjeća. Poput pijanca koji ima prilike za piće pošto ga se neko vrijeme morao odreći.

Alex Petterson je osjetio priliku. Brzo reče:

— Možda ćete godinama čekati da skupite takvo društvo za kartaškim stolom. K tome, nijedan od njih ne vjeruje da ga možete tući. Danas je vaša velika prilika.

Georgia ga pogleda stisnutih očiju. Izraz očiju bio je skriven dugim tamnim trepavicama i spuštenim obrvama.

Jesse htjede nešto reći, htjede še nasmijati i zabraniti joj da prihvati poziv. U posljednji trenutak se suzdrži. Shvatio je da bi se njegovo miješanje činilo kao zapovijed i da bi to ona uzela kao pokušaj ovladavanja njenom ličnošću.

Promatrao ju je, a isto tako i Alexa Pettersona. Nije mu izmaklo njegovo vrebanje koje se postupno pretvaralo u pobjedonosno očekivanje. Petterson je očito znao da će bačeni mamac biti progutan.

Ona okrenu glavu i pogleda Jessea.

— Igrat ću! To je moj posao, moj život! Poslije se možemo odmarati u Friscu na Pacifiku, zar ne? Još nikad nisam bila na Pacifiku.

— Igrat ću, prihvaćam — obrati se Pettersonu. — Ali uz jedan uvjet. Moj pratilac mora biti prisutan.

Peterson se tiho nasmiješi:

— Svakako! — reče. — I onda je bilo tako. Žena se mora brinuti za svoju sigurnost. Ona vrata vode u kartasku dvoranu. Očekujemo vas!

On se podiže, nakloni i pođe. Bio je visok i snažan čovjek, svakako sada važan gazda, a ipak se na njemu vidjelo da je nekad bio gonič mula i vozač tereta, koji se sam probio. Postao je uspješan čovjek, vjerojatno time i čvrst i lukav.

Gledajući za njim, Jesse je osjetio neko upozorenje. Predosjećao je neprilike i pitao se

da li će na njenim putovima uvijek biti tako.

Je li znak sudbine to što Georgia Mooere u pokeru uvijek dobiva? Pripada li toj sudbini i svaki njen pratilac i zaštitnik i neprilike koje si time natovari: borbe, pa čak i ubijanja?

On se uplaši ovih misli. Slutnja o zlu postade jača. Zatim osjeti njen čvrsti pogled. Šuteći pogledao je u oči.

Protekli dani bili su za njega poput medenog mjeseca s ljubljenom ženom koja uzvraća ljubav. Sve je među njima bilo skladno. Sve do ovog trenutka vjerovao je da Georgia pripada njemu, kao što žena pripada muškarcu kojeg voli i koji voli nju.

Već je pomišljao da je upita što misli o životu na ranču. Htio joj je predložiti da kupe ranč. U takav način života on se razumio i sigurno bi to bilo ljepše od ovog lutanja avanturističkim stazama. Imati stalno mjesto boravka mnogo je bolje od ovog cik-cak putovanja. Te misli motala su mu se po glavi. Ionako bi uskoro s Georgijom razgovarao o tome.

Međutim, gledajući sada njene hladne oči i sjevanje u njima, osjetio je da se ona već udaljila od njega. Uхватила ju je groznica kartanja. Shvatio je da ona sada ne želi ništa drugo no igru. Vidio je da je sasvim zaboravila protekle dane i da su njegova nadanja o dugovječnosti njihovih osjećaja potpuno neosnovana. Između njih se pojavio zid.

Kao iz daleka dopirale su njene riječi:

— Tako je to, Jesse. Na to se moraš priviknuti. Kartanje je moj posao. Ovakvu priliku ne smijem propustiti, jer me približava ostvarenju mojih ciljeva. Možda ću danas zaraditi kuću u Friscu ili New Orleansu, ili samo kočiju s vranjima. Moram igrati, shvaćaš li to? Moraš paziti na ove momke koji će zacijelo prastati biti džentlmeni čim izgube suviše novca.

On polako kimnu.

— To je naš nepisani ugovor — reče. — Tvoja ljubav za moju zaštitu.

Njene oči se raširiše, pa suziše.

— Ne budi tako ogorčen — reče. — Sjeti se! Složili smo se da ćemo živjeti kao vuk i vučica. Podimo, dakle! Već sada osjećam gomilu novca pod prstima. Mirišem priliku. Podimo čim popijemo kavu!

On kimne i ispije kavu.

Put čovjeka je predodređen, mislio je, pa ću stvarima gledati u oči i već ih nekako svladavati. A kad sve prođe, poći ćemo nekamo dalje. Možda ću onda provesti duže vrijeme s Georgijom: bez kartanja, bez ikakvih nezgoda. Ovdje će ih, na žalost, biti. Onaj Petterson je čvrst momak. Njegov pogled mi se ne sviđa. On bi mogao...

Stavio je šalicu na stol i upitao:

— Georgia, sjećaš li se dobro Pettersona?

— Ne baš dobro — Odvratila ona. — Ali znam da bih od njega mogla zaraditi nekoliko tisuća. Bilo je to u Kansas Cityju. Tada... — prekinula se.

— Što je bilo tada? — upita Jesse.

Ona ga pogleda stisnutih očiju.

— Da, tada je bilo neprilika — reče odjednom. — Jedan nije mogao podnijeti gubitak, pa me optužio da igram nepošteno. Ali...

— Što ali? Moram sve znati, Georgia! Moglo bi biti važno. Možda bi to moglo objasniti da li Petterson želi nešto više od običnog revanša. Ne vjerujem da želi samo gledati kako četvorica muškaraca gube od žene. Što se, dakle, dogodilo kad su te optužili da varaš?

— Moj pratilac je ustrijelio tu budalu — promumlja ona.

— Istjerali su nas iz grada. A u sljedećem mjestu je moj pratilac pobjegao sa svim mojim novcem. Uplašio se rodaka i prijatelja ubijenog iz Kansas Cityja. Ne znam da li su ga ulovili. Tada sam našla drugog, koji mi je na riječnom brodu platio luksuznu kabinu do New Orleansa. Želiš li još nešto, Jesse? Želiš li životnu ispovijed?

— Ne! — reče on. — Pa ipak, ako ti smijem dati savjet: nemoj se kartati s ovim ljudima. Nemoj!

— Ipak, hoću — reče ona i ustane, pa odlučno pođe prema vratima, a Jesse krene za njom.

VIII

Čvrsti su to momci. Oni su u životu do nečega dotjerali i to u surovoj zemlji i uz znatne poteškoće. Ova runda pokera podsjeća na onu koja se odigrala u poštanskoj stanici, na-

kon čega je Jesse McGallen morao odjahati na Clarkeov ranč i tamo ubiti Clarkea u dvoboju.

Osim Pettersona za okruglim stolom su se okupila još četiri čovjeka i svi oni su željeli lijepoj ženi pokazati da su iskusni momci, sa instinktom i hrabrošću, protiv kojih žena ne može stalno dobivati.

Oni uživaju u ljepoti partnerice, rado gledaju u njene zelene oči, promatraju njen smijeh i dive se crveno-zlatnom sjaju njene kose.

Georgia zrači, iz nje izbija draž i čarobna snaga. Svaki od ovih ljudi osjeća se dotaknut, prima to zračenje, koje samo žena takve ljepote može širiti. Pa ipak, to su čvrsti i grubi momci, kojima u početku godi okušati nešto neobično – draž igranja pokera s ovom ljepoticom.

Ali nakon nekoliko sati situacija se mijenja. Stalno bivaju poraženi i previše gube. Najprije smatraju da je to nezgoda, onda počinju sumnjati u sebe i razmišljati o svojim pogreškama. Nakon toga počinju vjerovati da je žena vidovita, te se pitaju da li je sve to normalno i ne vara li ih ona izvanredno vješto.

Stalno uzimaju nove pakete karata. Međutim, to ništa ne pomaže, jer i dalje gube. Georgia propušta tek nekoliko igara, a ostale sve dobiva. Koju god kartu dobije, ispada da joj je baš ta potrebna.

Igrači postaju sve ogorčeniji. Riječi postaju oštrije i grublje. Nestaje draži uzbudljive igre s lijepom ženom i ostaje tek

teška borba sa svim psihološkim trikovima.

Jesse McGallen sjedi nešto dalje i čeka. Igru promatra dobro prikrivenom budnošću. On promatra ljude, a posebno Pettersona, koji kao da nešto vrebava.

Hoće li se ovdje sve ponoviti? Hoće li biti neugodnosti? Nije li Petterson imao neku drugu namjeru?

Jesse umjereno ispija svoje piće, iako u njemu raste nezadovoljstvo. U svojoj ulozi osjeća se prilično nelagodno. On je zapravo samo unajmljeni revolveraš, koji je poslije nagrađen s malo ljubavi.

Prokletstvo, kakav je moj put! Jednim gutljajem isprazni čašu. Onda osjeti da mu to odgovara i ponovo je napuni. Piće mu donosi veliko zadovoljstvo. Grije ga, žari, tjera mu misli i osjećaj da je samo pas čuvar.

Osim Pettersona još mu je jedan igrač zapeo za oko. Prilično se razlikuje od ostalih. Elegantniji je, djeluje kao nekadašnji oficir, govori kao južnjak – možda iz Alabame ili Georgije.

Taj čovjek sve češće čestita Georgiji na njenim posebno uspješnim potezima, pri čemu pokazuje svoje sjajno bijele zube.

Jednog trenutka reče:

– Vidite, damo, ja ovaj put imam bolju kartu od vas. Ipak sam dopustio da me blefirate. Gotovo sam povjerovao da ste mnogo jači. Zaista ste to dobro izveli, zaista dobro.

Georgia se zahvalno smješkala i očito uživala što je on hvali.

Odjednom su se pojavile poteškoće, ali posve drugačije nego što je Jesse očekivao.

Vrata se otvoriše i uđu trojica muškaraca sa spremnim puškama.

Jednom od njih se na košulji vidjela značka pomoćnika saveznog šerifa. Zaustavio se na tri koraka od Georgije. Jedan od njegovih pratilaca uperio je s boka, kao slučajno, pušku u Jessea McGallena, a drugi je za četvrtinu kruga opišao stol i tako kontrolirao druge igrače.

— Što to znači? — upita čovjek s juga.

Jesse vidje kako je Georgia okrenula glavu i preko ramena pogledala šerifa. Odjednom se podigla i okrenula prema njemu šutke ga gledajući.

Čovjek je čupkao svoje brkove, a zatim teško progutao slinu. Vjerojatno se nelagodno osjećao, a kako i ne bi ga je Georgia gledala pogledom koji razoružava svakog muškarca.

— Georgia Moore, odnosno Red Queen! Uhapšeni ste. Prekršili ste savezni zakon zabivši nož u leđa blagajniku na brodu »New Orleans Madame«.

— Vjerojatno ste me zamijenili s nekim drugim! — prekine ga Georgia hladno.

Uto se umiješa Petterson:

— Ne! — reče on. — Šerif se nije prevario. Vi ste Red Queen! A ova partija pokera je započeta da bismo to dokazali i da bismo vas zadržali nekoliko sati. Ja sam još prije dva dana poslao glasnika u Albuquerque da obavijesti tamoshnjega saveznog šerifa. Za

ovom je damom raspisana potjernica savezne vlade. To je ona! Ja sam svjedok.

— Vi ste me zamijenili — ponovi Georgia hladno.

Njen se pogled opet okrene k šerifu. On je još oklijevao. Petterson je to opazio.

— Nije moguće da sam je zamijenio — spomene on. — Takva žena nema dvojnice cijelom svijetu. Šerife, vaša je dužnost da uhapsite ubojicu.

Nakon ovih riječi zavlada tišina. Georgia ozbiljno pogleda Pettersona.

— Gospodine — promrmlja — zašto me toliko mrzite? Samo zato što drugi put gubite veliku svotu novca u igri protiv mene? Mrzite li me zbog lažnog ponosa?

Petterson snažno odmahne glavom.

— Blagajnik broda je bio moj brat — reče on. — Tada ste bacili oko na njega, jer vam je na brodu mogao pribaviti kabinu. Bili ste u bijegu, a samo brod je bio vaš izlaz. Vaš tadašnji revolveraš bio je sreden, a vi bez sredstava. Mog ste brata ulovili kad je kod Bensonove trgovine drvetom nakratko izašao na kopno. Bilo vam je dovoljno samo nekoliko minuta. Uz vašu ljepotu to nije nimalo čudno. Poslije vas je ulovio kako obijate blagajnu. Tada je dobio nož u leđa. Sa cijelom poštanskom vrećom ste skočili s palube. Bili su to vladini novci. Zbog toga vas može uhapsiti samo savezni šerif. Moj brat je unatoc teškoj rani živio još nekoliko dana i sve mi ispričao. Odmah sam znao...

– Dobro, dobro! – prekine ga šerif. – O tome ovdje ne treba govoriti. Odvest ćemo vas do Missourija mislite?

tamo pribaviti potrebne svjedočke s »New Orleans Madame«. Moja je dužnost da vas uhapsim. Opis iz potjernice sasvim vam odgovara. Slažu se čak i obje sitne pjege u uglu ustiju. Dodite, Red Queen!

– Vi ste poludjeli! – poviče ona divlje.

Napokon se sjetila Jessea McGallena. Pogledala ga je i kriknula:

– Pomozi mi! Pokaži ovim budalama. Zaštiti me od ove bande!

Sad svi pogledaše u njega. Znali su da je on njen revolveraš. Jesse odmjeri šerifa i ustanovi da je to iskusan borac, svijetlih očiju, plav, jedan od onih suhih, žilavih ljudi koji djeluje i onda kad svi ostali zataje.

Serif je čekao bez riječi. Njegov pomoćnik je uperio pušku u Jessea McGallena i iskrivio usne u smiješak. Nije to bila prijaznost, prije bi se reklo: prijetnja. Bio je spreman pritisnuti obarač puške ukoliko bi Jesseova ruka krenula prema revolveru. Stoga Jesse reče Georgiji:

– Ne mogu ti pomoći, Georgia. Raznijet će me u komade. Protiv ove puške ne mogu ništa. Pobrinut ću se za dobrog advokata i paziti na tvoj novac.

Ona ga pogleda ne vjerujući. Vjerojatno nije mogla shvatiti da čovjek koje je odjahao na Clarkeov ranč da brani njena prava sada neće djelovati, da se neće boriti.

Ubrzo je potisnula paniku, odvratila pogled s njega i hladno pogledala ostale.

– Novac ću uzeti sa sobom – reče. – Bit ću sigurna pod šerifovom zaštitom. Znam svoja prava. Uhapšena sam da bih bila suočena sa svjedocima. Petterson nije bio očevidac. To moraju biti ljudi s »New Orleans Madame«. Samo oni mogu reći da li sam ja zločinka. U redu, pokoravam se sili saveznog zakona. Ali morat ćete mi dopustiti da najprije kupim novac zaraden u ovoj igri i da spakujem svoje stvari. To će malo potrajati. Znate, smjestili smo se ovdje s namjerom da duže ostanemo.

Okrenula se kartaškom stolu za kojim su još sjedili njeni protivnici. Jedino je Petterson ustao.

– Vi, dakako, nećete uzeti svoj dobitak iz igre – reče on.

– Kartali smo se samo zato da vas zadržimo do šerifovog dolaska. Bojim se da ćete se morati odreći novca koji ste nam oduzeli trikovima.

– Tada ste i vi i oni koji dijele vaše mišljenje obični banditi – ona će hladno, jasnim i prezirnim tonom. – Bila je to igra kod koje svaki igrač ulaže koliko želi. Gospodine Pettersone, vi ste lupež! Lupež koji me želi prevariti.

Georgia se obrati šerifu:

– Bila je to potpuno poštena igra. Što vi mislite? Šerif je bio neodlučan, pa izbjegavajući njen pogled upita suigrače:

– Što vi mislite?

Trojica igrača su se šutke pogledala i potvrdno kimnula. Složili su se bez riječi. Samo

južnjak prividno nije sudjelovao. Netremiče je promatrao Georgiju.

Jedan od igrača napomene:

— Petterson ima pravo. Igrali smo samo prividno. Računali smo da će nam eventualno izgubljen novac biti vraćen. S naše strane to nije bila ozbiljna igra. Samo obična šala.

— Svinje! — uzvikne Georgia jasno. — Oh, vi bijedni...

Ušuti i u istom trenutku se svlada. Shvatila je da mora igrati suzdržanu damu a ne svađalicu.

Sada joj je pomogao Jesse.

— Šerife, igra je bila poštena — reče on. — Dobila je novac ulažući vlastite iznose i igrajući bolje. Glupo je tvrditi da je cilj igre bio njeno zadržavanje. To se moglo izvesti drukčije. Mi ionako nismo hamjerali otići. Željeli smo ostati u ovom gradu barem tjedan dana. Ja imam ugovor po kojem moram ovu damu štiti od nepoštenih igrača i pljačke, a ovo mi nalikuje baš na to. Banda je htjela iskušati da li bi protiv Red Queen mogli dobiti. Petterson je zaintrigirao ljude. Međutim, sad kad su izgubili, žele taj novac natrag. Ne bih se kladio da bi poništili igru kad bi pobjeđivali. Ako dopuste ovu prevaru šerife, onda ste za mene i vi bandit. A prije nego što mene pogode meci iz ovih pušaka, budite sigurni da neću samo ja biti mrtav. Nekoliko ljudi će svakako proći kao ja, a jedan od njih mogli biste biti vi.

Šerif ga pogleda kiselo se smiješeći:

— Mnoge ovakve kakvi ste vi, mladiću, napravio sam pod ledinu — promrmlja. — Onoga tko mi prijeti posebno počastim, tako da ga ni majka ne bi prepoznala.

— I ja tako mislim — umiješa se tada čovjek s juga. — Za mene je to bila normalna igra. Dama je imala više sreće i bolje je igrala. Gospodin Petterson nas je zaista nagovorio prije igre. Svaki od nas je htio dokazati da je bolji pokeraš. Bolji i od vas, Red Queen — reče on obrativši se Georgiji. — Dode li do neprilika, vjerojatno ću biti na strani njenog zaštitnika.

Šerif ga oštro pogleda.

— Tko ste vi?

— Kingsley, John Kingsley iz Alabame. Ako baš želite, pukovnik Kingsley.

Šerif se hladno nasmiješi. Ovo ga svakako nije moglo izazvati. Zato se obrati Georgiji i reče:

— Možete uzeti svoj novac, kao i ovaj što ste zaradili ovom igrom. Ne sumnjam da taj novac pripada vama. Mislim da ćete pomoću njega moći unajmiti dobrog advokata.

Georgia se nije žurila. Najprije pride Jesseu i kimne mu.

— Bar si se u ovom trenutku vladao po našem ugovoru — reče. — Smatraš li možda da sam zločinka kakvom me smatra ovaj ludak? — I ona pokaže na Pettersona, koji uzvratu zajeđljivo:

— Na Missouriiju će se već uspostaviti da li sam lud. Na „New Orleans Madame“ ima dovoljno ljudi koji točno znaju koga je moj brat doveo na brod.

No Georgia nije marila za Pattersenove riječi.

Obratila se čovjeku iz Alabama, Johnu Kingsleyju.

— Vi ste jedini džentlemen ovdje — reče. — Vi ste dovoljno jak da bez ljutnje prihvatite izgubljene partije pokera. Hvala vam, pukovniče Kingsley. Ostat ćete u mom sjećanju kao jedina svijetla ličnost u krugu ovih bandita.

Nakon ovih riječi podigne veliku torbu, koja je do tada stajala pored njene stolice i u kojoj se nalazio njen kartaški kapital. Postavi je na stol i u nju stavi svoj dobitak: više od četiri tisuće dolara. Jesse pretpostavi da bi u njenoj torbi sad trebalo biti više od dvadeset četiri tisuće dolara.

Zatvorivši torbu, Georgia još jednom površno pogleda u krug ne zadržavši pogled duže ni na Jesseu. Ne osvrćući se više, pošla je za šerifom.

Kad je izašla, ljudi počеше psovati i predbacivati Johnu Kingsleyju što se odrekao svojih uloga. Bijesno su gledali Jessea McGallena, no on nije želio sukob. Ulio si je još jedno piće u čašu i iskapio jednim gutljajem. Osjećao se prazno i nelagodno. Gušio ga je tup osjećaj bespomoćnosti. Njegovim tijelom se širila bol, koju je morao umiriti. Viski ga je palio u želucu i kao da je umanjivao bol. Bez riječi je Jesse izišao.

Vidio je kako šerif njegovi pomoćnici i Georgia odlaze u hotel. Jedan od pomoćnika je zastao, a onda se uputio nastrag. Prošao je pokraj Jessea ne opazivši ga u tami prolaza.

Polako je ušao u poštanski ured koji je još bio otvoren. Jesseu tada postade jasno. Šerif želi sljedećom kočijom prema Kansasu, a odande vjerojatno do Missourija. To je i najpametnije što je mogao uraditi. Sa svojom uhapšenicom i njenom gomilom novca mora što prije otići, kako ga nitko ne bi mogao stići.

Iz razmišljanja su Jessea prenuili koraci. Prepoznao je Johna Kingsleyja. Nekoliko trenutaka su stajali jedan pokraj drugoga.

— Hoćete li joj pomoći? — upita Kingsley.

— Što se vas tiče?

Kingsley se tiho nasmiješi.

— Takva se žena ne ostavlja na cjedilu — reče. — Takva žena ne! Ako joj vi ne pomognete, stupit ću na vaše mjesto.

Jesse McGallen mu pride, tako da su se gotovo doticali.

— Nemojte mi stati na put, Kingsley! — reče oštro. — I ne brinite za Georgiju Moore. O njoj ja vodim brigu. Ovdje ste suvišni, bez obzira na to koliko vam se ona sviđa, Georgia pripada meni, jasno?

— Potpuno! — reče ovaj i ode.

Jesse McGallen razmisli.

Šerif se vjerojatno neće ukrati s oba pomoćnika. To najvjerojatnije i nisu njegovi stalni ljudi, već privremeno unajmljeni pomoćnici iz Albuquerquea. Ako se žele tamo vratiti moraju nekom kočijom na jug.

Stojeći još u mraku, spazio je pomoćnika kako se vraća iz poštanskog ureda. Trudeći se da ostanè neopažen, polako je krenuo za njim.

Uskoro je pomoćnik ušao u šerifov ured, u kojem je bio i zatvor. Jesse je strpljivo čekao.

Nakon nekog vremena su izašla oba pomoćnika. Prešavši preko ceste, našli su se na nogostupu blizu njega. Čuo je kako je jedan od njih rekao:

— Dakle, Frede, naspavat ćemo se do sutra u podne, a onda kočijom na jug.

Jesse lagano kimne kao da se čovjek obratio njemu.

I dalje je čekao motreći zatvor. Zamišljao je kako zatvaraju Georgiju. No šerif i Georgija su se nalazili u hotelu. Ona je polako spremala svoje najnužnije stvari. Bilo ih je najmanje za dva kovčega. Šerif će joj morati pomoći. Ali pitanje je kamo će ići?

U zatvor ili odmah do stanice poštanske kočije smještene između poštanskog ureda i hotela. I to će Jesse uskoro saznati.

Pomoćnici su se razdvojili. Jedan je otišao u ured rezervirati mjesta u poštanskoj kočiji, a drugi u šerifovu kancelariju da javi kako će šerif sa svojom zatvorenicom odrhah napustiti grad.

Zatim su obojica obavijestila šerifa da je sve u redu, a onda su se uputili u hotel. Njihov posao je bio gotov i zaslužili su dobar odmor.

Jesse McGallen će, dakle, imati posla samo sa saveznim šerifom. Postajavši još neko vrijeme na nogostupu, Jesse krene.

Georgia Moore je u međuvremenu spakirala svoje kovčege. Torba puna novca stajala je na stolu. Georgia se polako pokrene i stane pred šerifa.

Kad ju je pogledao u oči, morao je ustuknuti. Jasno je osjetio strujanje koje je izviralo iz nje.

— Bit će to teško za vas — reče ona. Glas joj je bio grlen i podvlačio se pod kožu. — Neko vrijeme ćete morati provesti sa mnom, šerife. Kako vam je ime?

— Bradley, Jack Bradley.

Ona mu okrene leđa.

— Da li biste mi pomogli otkopčati haljinu, Jack? Moram se presvući u kostim za put. Ili možda želite da putujem u ovoj neudobnoj večernjoj haljini? Straga su kopče, gospodine Jack!

— Prestanite s tim! — promumlja on. — Poznato mi je da u takvim situacijama pokušavate obrlatiti svakog čovjeka. Pravite budale od ljudi, ali sa mnom vam to neće upaliti. Ja...

— Vi mi morate otvoriti te kopče — prekine ga ona — inače se nikad nećemo sprijeti.

Ponovo ga je dražio njen grleni glas. Jasno je naslućivao koliko vatre može posjedovati jedna takva žena. Bio je skroman čovjek, snažan i radin, ali često usamljen. A sada je pred njim ova vještica, koja već i samim glasom i pogledom izaziva u njemu grčenje želuca. Kakva žena! Tako je razmišljao dok je nespretnim rukama otvarao kopče na njenoj haljini.

Dok je odlazila u drugu sobu, otkopčana haljina je otkrila njeno bujno tijelo. On tiho opsuje i bio je zadovoljan kad je izašla. Više nije osjećao njen sugestivni utjecaj.

Kad se vratila u sobu, na sebi je imala putni kostim kakav dolikuje dami. Zelena boja tkanine slagala se s bojom njenih očiju. Na njoj nije bilo ničeg suvišnog. Po vanjskom izgledu čovjek ju nikad ne bi smatrao lakom ženom.

Ali kad je stala pred šerifa, sve je vidio u njenim očima. Shvatio je da mu se nudi. Osjetivši kako crveni do ušiju, naljutio se i bijesno promrmljao:

— Podimo!

Ona uzme torbu s novcem i pokaže na kovčege.

— Onda prihvatite — reče — jer inače nećemo nikad stići na poštansku kočiju. I još nešto da vam kažem, Jack!

Ona napravi malu stanku i nakrivi glavu, promatrajući ga.

— Imate samo jednu priliku — reče — i to takvu da se sa mnom nagodite. Put do Missourija je dug. Možda ću već na prvoj postaji naći pomoćnike i prijatelje. Dovoljno je da samo pogledam određenu vrstu ljudi, pa da od njih dobijem pomoć čak i protiv saveznog šerifa. Vi ste budala, Jack, ako se ne predomislite. Dakle?

— Podimo! — reče on oštro i uzme oba kovčega.

Kad su stupili na ulicu, ponoć je već odavno prošla. Svakog trenutka bi morala naići poštanska kočija. Sve u svemu, njegov posao nije bio težak. Gotovo da mu pomoćnici i nisu bili potrebni. Revolveraš

koji je morao zaštititi Red Queen bio je dovoljno razuman da se ne upušta u borbu sa saveznim šerifom. Sve je prošlo lako i bez pucnjave.

Razmišljajući tako, šerif je krajičkom oka spazio sjenu što se skrivala na nogostupu.

Odbacivši kovčege Jack Bradley je htio povući revolver, ali prekasno.

Dobio je snažan udarac u glavu, a zatim još jedan...

Jesse McGallen ga prihvati i odvuče u pokrajnu ulicu. Skine mu kaput, šerifsku značku i šešir. U zamjenu mu ostavi svoj kaput i šešir.

Georgia je strpljivo čekala kraj svojih kovčega. Kad joj je Jesse prišao, mirno je rekla:

— Na tebe se čovjek zaista može osloniti, Jesse. Nikad nisam posumnjala u tebe. Ona gluma u kartaškoj prostoriji trebala ih je uvjeriti da smo raskrstili. Oni su u to i povjerovali. Ali što sad, dragi?

— Sad sam ja šerif i vodim te na Istok! — odgovori Jesse i uzme kovčege. — Evo poštanske kočije, čuješ ju? Ući ćemo sa strane kolnika. U polumraku kočije nitko me neće prepoznati. Zvijezda će ih umiriti. Dakle, naprijed, zelenooka.

Sreća je bila potpuno na njihovoj strani. Čuli su kako je kočija usporila, kako su cvilile kočnice. Doveden je svježi šestoropreg da zamijeni umorne životinje. Prašina se uzvitlala u svjetlu svjetiljaka.

Kroz prašinu i metež stigli su do kočije. Jesse je otvorio prtljažnik i ugurao oba kovčega. Zatim su se popeli u ko-

ciju. Bilo je dovoljno mjesta, jer su od devet, bila zauzeta samo četiri mjesta. Jedan od pomoćnika zavirivao je u kočiju. Nejasno je vidio putnika, ali je zvijska jasno blistala.

— No, eto! — reče. — Šerif i dama su već u kočiji. Hej, šefe, sve je u redu. Možete krenuti!

Kočnice su otpuštene i kočija je naglo krenula. Promuklim glasom vozač poviče:

— Naprijed, vi debele tetke! U trk, inače nas neće dočekati krčme Santa Rose i Texica. Hoiiijaaa!

Kočija je pojurila između kuća prema izlazu iz grada. Jesse je osjetio kako se Georgijina napetost smanjuje i popušta. Privila se uz njega. Ostali putnici su bili samo slabo vidljivi obrisi.

Osjetio je njene ruke na obrazu kad mu je privukla glavu. Zatim ga je poljubila i prošaptala:

— Oh, Jesse, ovaj put bih bila izgubljena da nije bilo tebe. Na tebe se zaista mogu osloniti. Ti i ja sada putujemo u novo vrijeme, u novi početak. Znaš što, Jesse? Odvedi me nekamo gdje se možemo smiriti. Potraži neko lijepo mjesto za nas. Ne želim više putovati kao kartasica i stalno zapadati u neprilike. Želim odmor, mir i sigurnost. Jesse, zaista sam ti zahvalna.

Zatim privuče njegovu glavu. Blistala je od zahvalnosti i ljubavi.

Jesse je osjetio toplinu njenog tijela. U njemu se pojavila mješavina brige i sreće. Znao je da joj je budućnost lošija nego što je ona pričala. Što

duže je mislio o mogućnosti da ona doista bude ubojica, u njemu je rasla nedoumica. Tek sada mu je doprlo do svijesti da je digao ruku na saveznog šerifa. Sada će savezni zakon goniti i njega. Isplati li se sve to?

Razmišljajući tako, shvati da voli Georgiju i da bi za nju učinio još i više. Za nju bi učinio sve što bi se pokazalo potrebnim. To bi ga moglo učiniti kriminalcem. Kad bi mu samo uspjelo vratiti je na stazu poštenja.

Približio je usta njenom uhu i rekao:

— Da, shvatila si ispravno, djevojko moja! Moramo potražiti dobro mjesto, gdje te nitko ne poznaje, gdje te tvoja prošlost ne može stići, gdje ćemo moći početi ispočetka. A to bi bilo negdje u Oregonu. Jedan ranč na kojem bismo bili svoji gospodari. Osloni se na mene. Sigurno ću te dovesti do dobrog mjesta. Tamo bismo se trebali vjenčati i početi novi život.

Georgia nije ništa rekla. Ponovo je primila njegovu glavu u ruke i poljubila ga.

X

Sljedeća stanica za izmjenu konja bila je udaljena četrdesetak kilometara. Kad je kočija dobila novu zapregu, bila je još mrkla noć. Jesse je čuo nekog čovjeka kako kaže:

— Pošta iz Pecosa za Taos još nije stigla. Hoćeš li čekati, Joe?

– Neću! – odgovori vozač.
– Ne želim još više kasniti.
Idemo dalje.

Jesse je radio brzo. Zgrabio je torbu s novcem i Georgijinu ruku. Laktom je otvorio vrata, pa su iskočili iz kočije u trenutku kad je ova već polako kretala.

– Oh, moji kovčezi s lijepim haljinama! – uzdahne Georgia bolno.

Ali Jesse je povuče iza ugla staje prije nego što se slegla prašina. Ostali putnici u kočiji vjerojatno nisu opazili njihov bijeg. Većina ih je spavala, umotana u pokrivače i kapute.

Jesse je razmislio o svemu i zaključio da su ostali nezamijećeni. U ovo doba noći putnici su obično mamurni i ne vide što se zbilja zbiva. Vjerojatno su samo registrirali da je kočija stala i promijenila zapregu.

Štropot kočije se izgubio u noći.

– Što sada? – upita Georgia. Naslonila se na zid staje. Osjetio je toplinu njenog tijela i lagano drhtanje.

Shvatio je da je uplašena. Botala se potjere i povratka na Missouri, gdje bi ju putnici s »New Orleans Madame« mogli prepoznati. Njen strah od svjedoka i onoga što bi se moglo dogoditi bio je očito velik.

Nije bilo potrebno da joj odgovara, jer su začuli galopiranje jahača. Bilo ih je šestoro. Šerif, kojeg je Jesse onesvijestio, brzo je došao k sebi. Doveo je oba pomoćnika iz Albuquerquea i još tri čovjeka i sad je dolazio kao osvetnik. Oštro su tjerali svoje konje. To se

jasno vidjelo kad su stali pred postajom i kad su im prišli ljudi s upaljenim svjetiljkama.

Šerifov glas je snažno prodirao kroz tapkanje i dahtanje životinja.

– Hoi! Koliko je prošlo od odlaska kočije?

– Krenula je maloprije – odgovori jedan mrzovoljan glas. – Ima prednost od oko tri kilometra. Što se dogodilo? Zar progonite kočiju?

– Je li netko ovdje izašao iz kočije?

– Do vraga, nije! A tko ste vi da ovdje galamite kao...

– Imate li svježe konje za nas? Ja sam šerif Bradley savezni šerif Jack Bradley! Progonim prestupnike koji se nalaze u kočiji. Zna da vaša poštanska i prijevozna kompanija zahtijeva da mi pružite pomoć. Da li mi možete promijeniti konje?

Predstojnik stanice nije oklijevao ni trenutka. Njegov mrzovoljni glas odvrati šerifu:

– Upravo sam promijenio šest konja, a za nekoliko minuta stiže kočija iz Pecos za Taos, kojoj moram dati preostalih šest konja. Od rezervnih konja jedan je bolestan, a druga dva su nam nedavno ukradena. Mogao bih vam dati jedino mule, a to su teretne životinje, ali tko zna, možda vi uspijete i na njima stići kočiju. Ako ćete ovdje još dugo stajati, prednost će se povećati na četiri kilometra.

Šerif je grubo opsovao. Potjerao je ponovo svoga konja prema istoku. Pratlja ga je slijedila.

— Oh, Jesse! — šaputala je. — Da nismo iskočili iz kočije, stigli bi nas u zoru. Zašto si samo onesvijestio šerifa, tako da nas već... — Zašutjela je, jer ne shvatila što mu predbacuje.

— Razmisli o svojim riječima, Georgia! — napomene on. — Jesam li ga morao ubiti? Bilo bi to čisto ubojstvo. Vezati ga nisam stigao, jer smo i tako u posljednji tren ulovili kočiju. Ne smiješ zaboraviti da je suprotstaviti se saveznom šerifu nešto sasvim drugo nego se potući s nekim momkom koji želi povratiti svoj novac. Ne brini, zelenooka! Pobjeći ćemo mu. Sada će kao opsjednut progoniti kočiju, a onda više neće moći stići kočiju za Taos, koja odavde kreće s novom zapregom. Pobjeći ćemo!

Georgia mu se baci u naručje. Obujmila mu je vrat i divlje ga ljubila.

— Oh, što bih ja bez tebe, divni moj Jesse?! Bila bih potpuno izgubljena! Kad bismo bar već jednom bili na sigurnom! Na nekom krasnom mjestu! Dat ću ti svu ljubav koju žena može dati muškarcu. Ja...

— Ona zašuti.

I on je oslušnuo. Neki zvuk ih je vratio u stvarnost. Bila je to kočija za Taos. Bili su svjesni da sad još jednom moraju imati sreće.

I ovaj put im je sudbina bila naklonjena. Kao i u Santa Feu, uspjelo im je ući u kočiju sa strane na kojoj ih nitko nije mogao vidjeti.

Vozač i njegov pomoćnik su imali posla s promjenom zaprege, a članovi postaje su im pomagali.

Putnici u kočiji su bili umorni i pospani, umotani u pokrivače i nisu se obazirali na došljake. Samo je jedan mrzovoljan glas upitao:

— Je li sljedeći grad Santa Fe?

— Da! — odgovori Jesse.

Na stražnjem sjedalu je našao mjesta za Georgiju i sebe. Čovjek pokraj njega je osjetno vonjao na viski.

Kočija polako krene. Georgia je bila u Jesseovu naručju. Grijala ga je, a i njoj je njegovo tijelo davalo toplinu. Njegova sigurnost i mirnoća uskoro su prešli i na nju, pa je nestalo svakoga straha. Napetosti u njoj polako je nestajalo i uskoro je zaspala naslonjena na njegovo rame.

Ali on nije mogao spavati. Razmišljao je o ženi koju voli. Georgia Moore! Volio bi joj pomoći. Mora pronaći neko mjesto na kojem bi se skrasili, gdje ju nitko ne poznaje i gdje bi ružna prošlost bila izbrisana iz njenog, ali i iz njegovog sjećanja.

XI

Pobjegli su poštanskom kočijom za Taos. Čak i poslije, kad se razdanilo, i kad je vozač otkrio da ima dva putnika više, nije bilo poteškoća.

Jesse, koji je skinuo šerifsku zvijezdu, nije škrtario novcem za plaćanje prijevoza. Našao je prihvatljivo objašnjenje za njihovo nezamijećeno ukrcavanje. Krivnju je prebacio na staničnog agenta koji je nepažnjom zaboravio obavijestiti vo-

zača o ukrcavanju novih putnika.

Uspjeli su pobjeći. U Taosu su promijenili kočiju i krenuli linijom koja od Taosa preko prijevaja Raton vodi prema Koloradu. Znali su da ih potjera ne može stići ako dano-noćno mijenjaju kočije, koje pak svakih tridesetak milja mijenjaju zaprege.

Neprekidno su putovali pet dana i noći i stigli u Grand Mesu u Koloradu. Jesse je bio uvjeren da su izbrisali sve tragove. Zaustavljali su se u naseljima kopača zlata i u divlje podignutim nastambama doseljenika i tamo mijenjali kočije.

— Sada se opet možemo pošteno ispavati — rekao je Georgiji kad su se iskricali u Grand Mesu.

Ona zadovoljno uzviknu:

— Jesse, pronadi hotel s kupaticom. Sad mi je nužnija kupelj nego krevet.

— Imat ćeš sve što zaželiš — obećao je. — Mi smo doduše bjegunci, ali nismo siromašni. Uskoro će ti biti bolje, draga.

* * *

Kad se probudio, bilo je kasno poslije podne. Šesnaest sati spavanja su ga dobro okrijepili.

Pogledavši u stranu, vidio je da je Georgijino mjesto prazno. U ovom hotelu su bili prijavljeni kao braćni par Fisher iz El Pasa.

Polako se pridigao. Na drugoj strani sobe je stajala emajlirana kupa. Ohladena voda još je mirisala na sapun. Ustao je iz kreveta i dobro se protegnuo. Ova duga vožnja kočijama ga je ulijevala.

Na stolu je našao Georgijinu poruku:

»Otišla sam u kupnju. Potrebne su mi haljine, rublje i još tisuću drugih stvari. I za tebe ću donijeti sve što ti je potrebno. Mnogo poljubaca, tvoja Georgia!«

Smješkao se zadovoljan i s mnogo razumijevanja.

Zašto ne? Ona je žena, a već pet dana i noći nije promijenila odjeću. Sada će vjerojatno kupiti sve što je izgubila s ostavljenim kovčezima. Sve on to razumije, ali ne bi volio da ga ostavi dugo čekati.

Osjetio je jaku glad, ali se nadao da će uspjeti dočekati Georgiju. Ako je otišla odavna, kako je zaključio po hladnoj vodi u kadi, onda bi se trebala vratiti svakog časa.

Jesse se počeo brijati. Rado-vao se svježem rublju i bijeloj košulji. Bio je siguran da će se Georgia sjetiti da mu kupi bijelu košulju.

Nešto poslije na vrata je pokucao hotelski sluga i upitao može li odnijeti kadu.

Jesse je kimnuo i nestrpljivo čekao da momak iznese kadu. Zaključao je vrata i počeo sve nervoznije hodati po sobi. Bio je bez košulje, u starim hlačama i bos.

Gdje je tako dugo? Zna dobro da ju nestrpljivo čeka.

Opet je netko pokucao na vrata. Bio je to neki mladić s hrpom paketa.

— Rečeno mi je da ovo predam ovdje — rekao je.

Jesse uzdahne i opet se namiješi. Dao je momku pol dolara i počeo otvarati pakete.

Odjednom zastane i pogleda pod krevet kamo je prošle noći gurnuo torbu s novcem. Sjetio se da je Georgia morala otvarati torbu kako bi uzela novac za kupnju. Međutim, torbe nije bilo.

Uplašio se. Da nije netko ušao u sobu dok je on spavao? To bi moglo biti moguće, jer je spavao dubokim snom. Nije čuo ni Georgiju kad je izašla.

Psujući, povadi stvari koje su mu bile donesene. Tu je bila bijela košulja i odijelo od baršuna. Stajalo mu je kao saliveno, a u njemu je izgledao kao neki rudarski inženjer. Ali samo dok nije stavio šešir. Njegov teksaški šešir mu je uvijek davao izgled kauboja.

Još ga je zabrinjavala torba. Grand Mesa je logor kopača zlata i rudara. Georgia se dobro snalazi i u takvoj sredini. Ne bi si trebao toliko razbijati glavu. Pa ipak, zašto je uzela cijelu torbu sa svim njihovim novcem?

Možda zato da ne treba zaključivati vrata i tako ga ostavljati zatvorenog u sobi?

No očekujući njen povratak, postajao je sve nemirniji. Više nije mogao izdržati. Napustio je sobu i sišao. U međuvremenu se već spustila noć.

U Grand Mesu u to vrijeme počinje život. Mnogi jahači dolaze sa svih strana u grad. Svugdje su upaljena svjetla. I u ovom gradiću rudara i kopača zlata postoji ulica zabave. Tu su prodavaonice, saluni, igraonice i dvorane za zabavu. Tu i tamo su pečenjare u kojima se može nešto pojesti.

Jesse je kupio nekoliko pogaca kako bi zatomio glad ili, bolje rečeno, kako bi prevario želudac. U tren oka ih je progutao.

Zatim je pošao u potragu za Georgijom.

Najprije je zavirio u sve dućane u kojima bi žena mogla nešto kupovati. Unatoč kasnim satima, svi su još bili otvoreni. U nekim dućanima su se sjecali lijepe mušterije, ali ona je kupovala još po podne, dakle prije prilično dugo vremena.

Jesse se dva puta vraćao u hotel, nadajući se da se u međuvremenu vratila. Međutim, nije bilo. Tražio je dalje.

Napokon se u njemu javi neodređena misao. Prvo kao slaba slutnja jedne mogućnosti, a tada mu mozak brzo proradi i izvuče tu misao iz podsvijesti. On naglo stane, tako da su dva čovjeka, što su hodala iza njega, udarila u njega. Odmah su počeli psovati, jer su to bila dvojica surovih rudara. Jedan od njih ga je rukama udario u leđa:

— Prokleti dugi magarče, ti...

Više od toga, međutim, nije stigao reći. Jesse je od udarca posrnuo, ali se brzo pridigao i okrenuvši se udario momka koji se raspricao.

Bilo je očigledno da ti momci traže kavgu. Za njih je to poput neke životne potrebe.

Jednog od njih Jesse pogodi ispod opasača, a drugog pod bradu. Budući da je znao da tučnjava time ne bi završila, dapače da bi to bio tek početak, on nastavi udarati momke sve dok nije bio siguran da ih je oborio i da će se smiriti.

Zatim krene dalje, a njih ostavi da stenju na nogostupu.

Nakon ove tučnjave nije osjetio olakšanje, tek neko smirenje. Nakon nekoliko koraka mirnije je razmišljao o sumnji što mu je pala na um. Brzo je pošao dalje i ušao u jednu igračnicu. Do sada je Georgiju tražio samo po dućanima.

Do vraga, zašto mu prije nije sinulo gdje je valja tražiti? Postalo mu je vruće. Grand Mesa ima sedamnaest igračnica i saluna gdje postoje prostorije za kockanje.

Okolo ponoći, pošto je obišao trinaest igračnica i dvaput svratio u hotel, našao je Georgiju. Sjedila je u »Players House« i već je obukla novu, zelenu večernju haljinu. Haljina je bila lijep kontrast njenoj crvenoj kosi.

Sjedila je s petoricom muškaraca i igrala poker. Kao i do sada, tim je ljudima godilo igrati s ovom lijepom ženom. Bili su to imućni ljudi, vlasnici rudnika i trgovci. Među njima je bio i jedan kojeg je Jesse već poznavao. Bilo je to pukovnik John Kingsley.

Jesseu je postalo sve jasno. John Kingsley je već u Santa Feu bio spreman pomoći Georgiji. Sjetio se Kingsleyjevih riječi u sjeni nogostupa dok je gledao kako šerif odvodi Georgiju. Kingsley je bio spreman postati Georgijin zaštitnik ako Jesse uzmakne. Tada mu je to jasno stajalo na znanje.

A Georgia je opet igrala. I opet dobivala. Bila je u nekom stanju pljanstva, koje joj je pružala igra u kojoj ona neprestano dobiva. Jasno mu je

kako se to dogodilo. Dok je kupovala, srela je Johna Kingsleyja. Zapamtila je da je on u Santa Feu bio na njenoj strani i nije im bilo teško naći zajednički jezik. Tada više nije bilo teško odvući je u igračnicu.

Njene lijepe riječi da će ostaviti poker i da će s njim otići na neko lijepo, mirno mjesto, bile su čini se posljedica straha u kojem se nalazila i sada je to bilo zaboravljeno. A on, budala, bio joj je spreman povjerovati.

Ona igra! Ona će uvijek i svuda igrati. Čim joj se pruži prilika. Njoj je kartanje potrebno čini se kao i hrana, piće, prijateljstvo. Ona bez toga ne može. To je sastavni dio njenog života.

Jesse se polako povuče, tako da su ga sada ljudi i gusti dim skrivali od pogleda Georgije ili Kingsleyja. Naslonio se na zid i pokušao srediti svoje misli. Osjećaji su mu bili uzburkani.

Kad se malo nagnuo, mogao je vidjeti Georgiju i Kingsleyja. Ona igra kao da je na sve ostalo zaboravila. Potpuno se usmjerila na igru, na suigrače. Na njega je zaboravila. Osjetio je želju da joj pride, da je pljusne i za kosu izvuče iz lokala. Ali znao je da je to nemoguće.

Napokon mu je postalo jasno da nema smisla vjerovati u bolja vremena i obmanjivati se. Georgia je bolesna poput narkomana ili alkoholičara. Osim toga, traže ju zbog ubojstva. Mogao ju je spasiti. Htio ju je odvesti na sigurno i započeti s njom novi život. Ali bila je dovoljna samo jedna prilika za igru i Georgia je popustila.

Osjetio je kako mu gorčina prodire u grlo. Osjetio je želju da ubije tog Kinsleyja, jer je on kriv što Georgia sad sjedi za tim prokletim kartaškim stolom.

Naruči piće kako bi otjerao ružne misli i sprao gorčinu koja ga je sve više smetala. U njemu se pojavio tup osjećaj poraza. Prvi put otkako je s Georgijom, nije mislio na nju kao na lijepu ženu. Ona za njega više nije bila najskupocjenije blago na svijetu, blago za koje bi učinio sve što je u njegovoj moći.

On izađe iz igračnice i prijede u susjedni lokal. Tamo je tucet barmena posluživalo ljude što su se u tri reda nagruvali pred šankom. Proguravši se do bara, Jesse naruči cijelu bocu pića. Zatim pode prema stolu u kutu. Zaredom je popio tri čaše.

Osjetio je kako mu alkohol grije želudac i kako mu se toplina širi tijelom i ulijeva mu sigurnost i snagu. Svijet mu se više nije činio tako crn i izgubljen.

Kad je napunio novu čašu, prišli su neki ljudi.

— To je pasji sin koji nas je udesio. Vratimo mu milo za drago, momci!

Bilo ih je mnogo. Napali su ga. Jesse je prvome smrskao bocu o glavu, a onda se borio kao tigar. Odgovarala mu je ova borba, divlja i nasilnička, jer je i sam bio iz surovog kraja, a raspoloženje u kojem se nalazio samo je u njemu pojačavalo strast i surovost.

Probudio se i osjećao kako ga boli cijelo tijelo. Ležao je na tvrdom ležaju u zatvorskoj ćeliji.

Prisjećao se borbe s rudarima, koja je prerasla u pravu tučnjavu, i shvatio da je vjerojatno zato zatvoren.

Sjećao se samo toga da je dijelio udarce sve dok je mogao. A za svaki udarac su mu uzvraćali trostruko, jer je rudara bilo više. Tiho je zastenjao. Bio je pun modrica, a vjerojatno mu je stradalo i koje rebro.

Kad se napokon osovio na noge, oko njega se sve počelo okretati. Njegovo novo odijelo je u krpama visilo s njega.

Odjednom se sjeti Georgije i osjeti gorčinu. Do vraga, što se sve događalo te noći?

Tukao se jer je bio pijan. Ali i sada je žudio za alkoholom. Jučer ga je piće opustilo i život mu se činio potpuno podnošljiv.

U susjednim je ćelijama bilo mnogo zatvorenika, većinom pijanih. Zrak je bio zagušljiv.

U tom trenu ude jedan od mladih gradskih šerifa.

— Dobro si se tukao — reče Jesseu. — To ti se mora priznati. Imao si i plemenitu pokroviteljicu, koja nam je platila svu štetu. Sad možeš nestati. Ukoliko do podneva ne napustiš grad, opet ćemo te uhapsiti. Evo ti i pisma od one ljepotice. A sad izlazi! Napolju sja sunce što sve liječi. Vjeruj mi, sve se zaboravlja.

Jesse se s mukom uspravi, ali već nakon nekoliko koraka krene čvršće. Polako napusti ćeliju.

Za pisaćim stolom je sjedio šerif. Pogledao je Jessea i rekao:

— Momci poput tebe često nam prave neprilike kad se sukobe s rudarima. I vi biste odsjedili nekoliko tjedana da nije bilo one dame što je nadoknadila štetu. Platila je više od dvije tisuće dolara. A sada nestanite!

— Imao sam i revolver — reče Jesse — i tek tada opazi kako teško govori kroz svoje razbijene usne.

Mladi šerif ga je odveo do ormara.

— Ovdje je sve oružje što smo ga jučer zaplijenili. Je li i tvoja pucaljka među njima?

Jesse je odmah pronašao svoj revolver i izvukao ga iz gomile.

— Da li je ta žena — dodao je šerif — koja je platila štetu, vaša?

Jesse ga je ostavio bez odgovora. Zataknuo je revolver u kožni opasač, kimnuo glavom i izašao.

Na suncu je rudarski gradić Grand Mesa bio sasvim drugačiji. Sada se ovdje radilo punom parom.

Jesse je polako koračao prema hotelu. Iznenada se prisjetiti pisma, koje je već zgužvao u ruci. Zastane i pročita Georgijin list, samo nekoliko redaka, no on ih je čitao više puta, nadajući se da će svako ponovno čitanje možda tim riječima dati neki novi smisao.

Ali, poruka je bila sasvim jasna:

— »Dragi Jesse, znam da ti mnogo dugujem, ali te ne mogu slijediti do onoga mir-

nog i lijepog mjesta kako sam to prije nekoliko dana željela. Znam da si me opet vidio u igri i da si se zbog toga opio i potukao. Razočarala sam te, ali drugačije i nije moglo biti. Otišla sam s Johnom Kingsleyjem, koji je igrač kao i ja. On će me moći razumjeti i njega ne mogu razočarati.

Zaboravi me, dragi Jesse!

Georgia«

Jesse tiho zastaje. Dakle, uz ove fizičke boli, još i to razočaranje. Obuzeo ga je divlji bijes. Bio je svjestan da bi mogao ubiti tog Kingsleyja da mu je sad na dometu pištolja. Osjećao je silnu želju za osvetom. Htio je Georgiju opet prisiliti da mu se vrati.

A je li mu ona uopće i pripadala? Nije li samo tražila zaštitnika? Njena jedina ljubav bile su karte i ona je njima sve predredila.

Kome bi koristilo da ubija Kingsleyja? Zbog nje je već ubijao. Ne isplati se boriti za nju.

Ona na Istok ne smije, ondje je traže zbog ubojstva. Može, dakle, ostati samo na Zapadu.

Najednom je spoznao što mu je potrebno da mu ove trenutke učini podnošljivijima. Ušao je u prvu trgovinu, napipao u džepu nešto novca i kupio bocu viskija. S njom je krenuo u hotel.

Na ulazu hotela dočekao ga je vratar:

— Vaša soba je plaćena, pa možete smjesta otputovati. To je i šerifovo naređenje.

Jesse je bio zapanjen. Sve je prebrzo pošlo nizbrdo. Shvatio je da je Georgia, pošto je platila štetu i napisala pismo, po-

cela razmišljati samo o svojoj budućnosti. Na njega je zaboravila istoga trena. Shvatio je i kolika je bio budala.

Napustio je hotel i u uglu velikog štaglja našao jedino mjesto gdje je u miru do kraja ispio svoju bocu. Za nekoliko minuta je bio pijan i prestao je razmišljati o svom položaju. A to je i želio.

Probudio se pošto je netko na njega izlio kantu vode. Bio je to Jack Bradley, onaj koga je u Santa Feu udario po glavi kako bi mogao pobjeći s Georgijom.

Jack Bradley je sjeo na obližnju bačvu. Ljutito je pogledao Jessea:

— Znam sve. Ovamo me doveo šerif. Do podneva ste morali napustiti grad, no zahvaljujući stanju u kojem se nalazite još ste ovdje. Bili ste preteški da vas odvučemo u zatvor. Pronašao sam i izgužvano pismo dok sam po džepovima tražio vaše oružje. To pismo i vaše pijanstvo sve su mi rekli. Sada uvidam da vas je upropastila ta žena, jer inače niste tako loš momak. Takve žene mogu uništiti i najboljeg čovjeka. Ako vas to može utješiti, niste ni prvi ni posljednji. Jedino, možda, uspijem spasiti tog Kingsleyja, ukoliko je uhapsim na vrijeme.

Na trenutak je zastao i prošao rukom kroz kosu.

— Dobro ste me tada udarili, mladiću. Trebalo bi da vas uhapsim i odvedem pred sud. Pomogli ste ubojici da pobjegne, a usput ste još i mlatnuli jednog šerifa. Trebalo bi da vas uništim. To sam zapravo

namjeravao dok sam vas progonio.

— Pa dokrajčite me onda, šerife — promrmlja Jesse.

Ali šerif Jack Bradley samo odmahne glavom.

— Nisam od onih koji onoga što leži na zemlji još i udare nogom. Nisam ni osvetoljubiv. Vi ste u gadnom sosu. Ukoliko ne smognete dovoljno snage da se izvučete, postat ćete pijanac. Žalim vas. S vama sam završio, a kako mi još nitko nije umakao, naću ću i Georgiju Moore...

Poslije tih riječi ustao je i otišao. Taj mršavi i žilavi čovjek u dubini duše bio je pravedan i plemenit.

Jesse, koji je još ležao u slami, ne osjeti nikakvo olakšanje. Njemu je sada bilo svejedno da li ga zakon goni ili ne. Bol i gorčina uzeli su previše maha. Digao se mučno i držeći se za jedan stup u svojim je džepovima pronašao još nekoliko novčića za sljedeću bocu. Hoće li uz nju sve zaboraviti?

Izašao je da kupi tu bocu i bilo mu je potpuno svejedno da li će ga uhapsiti šerif zbog toga što još nije napustio grad.

* * *

Ne bi se ni probudio da nije bio bačen s kola na zemlju. Htio se odmah dići i uz psovke obračunati s onima koji se tako ponašaju preme njemu.

No kako nije bio potpuno trijezan, pokreti su mu još bili spori. S mukom je ustao i uhativši se za kotač uspio se održati na nogama. Na kolima su bila dva čovjeka.

Jedan od njih mu se obrati:

– Šerif iz Grand Mese nas je zamolio da te povežemo. Nije te htio zatvoriti. Mogli smo te izbaciti i negdje usput, ali tada bi s prilično muke došao do nekog naselja. Ovdje se i onako moramo zaustaviti jer smo za onaj salun donijeli viski i pivo. Sva sreća što si bio pijan, inače smo mogli ostati bez koje boce... – Čovjek se kratko nasmije.

Jesse ugleda neki primitivni salun između mnogih šatora, koliba i kola.

– Kakav je ovo logor? – upita promuklo.

– To je Kamp Rosalia – odvratiti jedan od kočijaša. – Ali uskoro to više neće biti običan logor. Rudnici u blizini obećavaju dobru zaradu. Za nekoliko tjedana će ovdje niknuti pravi grad.

Oni pokrenu kola i odvezu ih do skladišta pored korala.

Jesse McGallen krene prema salunu.

Salun je bio zatvoren pa ga je obišao i našao nekoliko sanduka s bocama. Dok je prekapao po sanducima, otvorila su se vrata i neka krupna žena krene k njemu. Kosa joj je bila žuta poput žita i vezana u konjski rep. Nekad je zacijelo bila lijepa žena, no sada je bila predebela.

– Hej, skitnice, što tražiš? Ovdje se ne dobiva ništa bez novca. Gubi se!

Jesse je opipao džepove i našao još jedan dolar. Zadnji.

– Mogu li dobiti bocu za ovo?

– Ni polovicu! – odbrusi žena i okrene se prema vratima.

– Treba mi! – zavapi on za njom. – Dajte mi samo onoliko koliko za ovaj novac mogu dobiti.

Žena je imala iskustva. Znala je da ovaj čovjek još nije pravi alkoholičar, da on u picu samo traži zaborav. Izraz njenog lica se iznenada promijenio. Rekla je:

– Udite, čovječe. Ja sam s Juga i po vašem naglasku sam shvatila da ste i vi odatle. Za vaš dolar se kod mene možete i napiti, ali ako smatrate da to pomaže zauvijek, na pogrešnom ste putu. To vodi ravno u propast! Dodite! Poznato je da se na mojim grudima može plakati tek kad se dobro napije.

– Ne želim plakati – odvratio je Jesse i prošao kraj nje u salun.

Bila je to obična baraka s najnužnijim namještajem. Kao šank je služio donji dio starih kola postavljen na kozlice. Osjećao se miris piva, viskija i dima. Pod je prljav i posut piljevinom.

Rosalia je krenula prema »baru« i natočila iz boce. Nakon toga je bocu ostavila pored čaše i široko zijevnula.

– Idem na spavanje – rekla je. – A ti se samo napij, čovječe. Možda ćeš tako naći zaborav i utjehu. Ako želiš ostati kod mene, morat ćeš se brinuti o radu u salunu. Čovjek koji je to prije radio pobjegao je na rad u rudnik. Tamo dobije šest dolara po smjeni. Hoćeš li ostati?

– Ukoliko dobijem dovoljno toga za grgljanje, ostat ću neko vrijeme.

Žena je prišla bliže i zagledala se u njegovo lice.

— Kladim se da si još doskora bio momak koji je ljudima znao utjerati strah u kosti. No nešto te slomilo. To mogu namirisati. Mogu li ti pomoći kao žena? To je bolje od viskija. Želiš li čestitu odjeću i kupelj? Što te dulje gledam, sve sam znatiželjnija. Treba li ti srodna duša kako bi se mogao izjadati? Dobro poznajem život.

On se nasmije i naiskap ispio viski iz čaše.

— Nije mi potrebna prijateljica s majčinskim osjećajima — reče on. — Žena mi uopće nije potrebna. Pa makar bila najljepša na svijetu. Treba mi samo alkohol. To je jedina istina. Tu je čovjek koji zna što ima, zar ne?

Ona kimnu.

— Znači da te neka žena ima na savjesti — reče ona. — Da, žene su već uništile mnoge dobre muškarce. Mogla bih ti dosta o tome pričati, hombre. Ali ja se nikad ne namećem.

Nakon ovih riječi uspela se stubama, što su počele škripati i pučketati pod njenom težinom, a sve se stišalo tek kad je nestala negdje gore.

Jesse se ogledao. Nije htio ostati dužan. Spreman je pospremiti ovaj salun i donekle ga dovesti u red. Postalo mu je jasno da se duboko srozao rađajući najjadnije poslove samo da dodje do čašice rakije.

Jesse je u Rosalijinom salunu ostao točno dvadeset sedam dana. Za to vrijeme je malo jeo, ali je zato bio pijan svaki dan. Ono kratko vrijeme

između dva pijančevanja provodio je čisteći lokal.

Međutim, za to vrijeme se Camp Rosalia promijenio. Postao je grad, jer su mnogobrojni rudnici u okolici privukli ljude.

Uskoro je grad dobio svog šerifa. Prvi zadatak mu je bio da protjera sve pijance i luralice.

Tako je i Jesse McGallen bio primoran napustiti grad. Šerif ga je jednog popodneva natjerao da pješice napusti Camp Rosalia, a on se iz prkosa vratio noću.

Ukrao je konja, nekoliko boca rakije i odjahao na jug.

XII

Nakon godinu dana Jesse se vratio slučajno u San Pedro. Već duže vremena potucao se duž meksičke granice. Nekoliko puta je bio u meksičkom dijelu Nogalesa i tamo bi se dobro napunio tekilom, kad god ju je uspio dobiti besplatno.

Slučaj je htio da je dobio kratkotrajni posao u nekoj karavani kola. Obično su to radili mladi momci, jer je rado zahtijevao brzinu i izdržljivost. Morao je, naime, trčati uz kola s kantom kolomazna i krpona koja je bila pričvršćena na kraju žice podmazivati osovine.

Bio je to bijedan posao. Trebalo je gutati prašinu, a rijetki su bili trenuci odmora kad se moglo voziti na kolima. A kad bi karavana zastala radi odmora konja, to nije važilo i za

podmazivača, jer je tek tada morao urediti kotače za dalji put. Takvim je karavanom Jesse McGallen stigao u San Pedro.

Voda karavana ga je otpustio jer je tamò našao mladeg Meksikanca. Jesseu je dao tri dolara i rekao:

— Ni to ne zaslužuješ. Mislim da ćeš ih zapiti za pola sata. Ti si prokleta pijandura i uskoro nećeš biti ni za kakav posao, ni za što!

— Pa što? — Jesse će promuklo.

Osjećao se loše. Ova tri dana od Nogalesa do San Pedra su ga slomila. Mogao je zahvaliti samo dobrodušnim vozačima što su mu često dopuštali da se odmara i što su mnogi od njih sami podmazivali svoje kotače. Inače bi negdje na putu ostao ležati.

Pa ipak je prkosno uzvratio vodi karavana:

— Neću biti ni za kakav posao! Pa što onda? Kad sam bio čovjek koji je nešto mogao značiti, nisam imao ništa od toga. Ova tri dolara ću zaista brzo zapiti, čak vrlo brzo.

Nakon ovih riječi uputio se prema salunu posrćući po prašnjavoj cesti. Ovaj salun je poznavao. Često je tu bio dobrodošao i rado viđen gost. Bio je tada zamjenik šerifa.

No na to vrijeme više nije mislio. Sada je za njega ovaj salun bio samo obična rakijašnica, kao i svaka druga u kojoj je mogao kupiti zaborav.

Još i sad je želio zaboraviti, ne samo Georgiju i Kingsleyja već i svoj vlastiti pad. I sad će se napiti da zaboravi kako je duboko potonuo.

Na terasi saluna se motalo nekoliko ljudi prividno se dosađujući, no ipak pažljivo prateći karavanu kola koja je ulazila u spremište.

Jedan od njih je ispružio nogu pa se Jesse sapleo i ispružio po terasi koliko je dug i širok. Pri padu je glavom udario u pomična vrata koja su ga, kad se pokušao pridići, ponovo udarila. Ljudi na terasi su se slatko smijali.

Jesse se polako uspravio i pogledao ih. Djelovao je propalo. Odjelo mu je bilo prljavo, masno i poderano. Bio je zarastao u bradu jer se dugo nije brijao, a kosa mu je neuredno stršala, jer se češljao samo prstima.

— Gadovi! — reče trojici ljudi. — Nekad su takvi od mene bježali kao zečevi.

Na to su se još jače smijali. Onaj što mu je podmetnuo nogu reče opušteno:

— Budeš li drzak, dobit ćeš po nogama tako da će ti viski poteći kroz hlače. A ako sada uđeš unutra, ponašaj se pristojno. Unutra se nalazi veliki Johnny Quiucannon. Razumiješ li? Budeš li mu previše smrdio, ili mu se ne svidiš, onda...

Nije dovršio rečenicu, ali bi i najgluplji razumio što je htio reći. Johnny Quiucannon nije nepoznato ime. To je čovjek koji je već počinio mnoge zločine. Jedino što protiv njega nema svjedoka.

Tog imena se boje s obje strane granice. Nakon bilo kojega protuzakonitog akta, bez obzira na to da li je to krađa stoke, prepad na poštansku

kočiju, provala u banku ili slično, očevici ga ne žele prepoznati. Johnny Quincannon nikad nije sam. On ima braću i prijatelje. A oni ubijaju brzo, pale kuće i u stanju su uništiti svakog tko im se nađe na putu.

Jesse međutim nije mnogo razmišljao. Samo se nasmiješio i ušao. Ljudi na verandi su već zapazili da nema oružja. Vjerojatno su vidjeli da je došao s karavanom i da je bezopasni pijanac i litalica.

Za šankom je stajao Charley Brown, a uz stol u uglu je sjedio Quiuncannon. Jesse je Quiuncannonu dobacio kratak, ravnodušan pogled. Quiuncannon je žilav i tamnokos čovjek, svijetlih očiju, čovjek kakav je otprilike bio i Jesse prije godinu dana. Mogao je biti pet godina stariji, a iz njega je izbijala nemilosrdna krutost i neprijateljstvo.

Jesse se obratio Charleyju Brownu pošto je stavio tri dolara na šank.

— Cijelu bocu — reče. — Uzet ću i nešto sendviča. Da li je to dovoljno novca?

Charley Brown je bio zdepast čovjek, nekadašnji boksački prvak Missourija. Kimnuo je i progutao slinu. Stavio je bocu i čašu na šank, pri čemu je kradomice pogledao Quiuncannona, koji je pušio dugačku tanku cigaru i slagao pasijans. Nije prepoznao Jessea. Smiješeći se, Jesse je prišao stolu s hranom i uzeo kruha, mesa, jaja i krastavac.

Johnny je iz svog kuta rekao ne dižući pogled s karata.

— Izbaci ovu pijanduru! Ne želim da mi svojim prljavim prstima kopa po jelu.

Nakon toga krčmar će Jesseu:

— Čuo si, protuho. Izlazi! Ovaj džentlmen u ovom gradu može željeti što god hoće. Izlazi odavde!

Jesse uzme bocu, natoči čašu i iskapi je jednim gutljajem. Zatim se s bocom i čašom u rukama uputi prema Quincannonu.

Stavio je bocu na susjedni stol i sjeo tako da je mogao vidjeti Johnnyja. Natočio je još jednu čašu, ali ju nije odmah ispio, jer mu je alkohol koji je upravo iskapio još grijao želudac. Oči su mu zasvjetlucale.

— Gospodine — reče on Quiuncannonu — o vama sam već čuo. Vi ste hrabar kao planinski lav. Čim otvorite usta da zjevnete, svi oko vas napune gaće. Nisam naoružan. Tjelesno ste sigurno nadmoćni. Ako se svi tresu pred vama, uključujući i Charleyja Browna iza šanka, ja ne! Meni je svejedno hoćete li mi sad poslati metak. I u tu čast pijem!

Nazdravio je revolverašu smiješeći se. Zatim je i tu čašu ispraznio naiskap.

Johnnyjeve svijetlosive, male i duboke oči pretvorile su se u uske crte. Nad nosom mu je nastao nabor. Jedan tren se činilo da će eksplodirati i smoždit ovu brbljavu pijanduru kao žohara.

No onda je shvatio da je ovom pijancu zbilja svejedno. On vjerojatno ne osjeća ni najmanji strah. Možda baš priželjkuje da bude uništen? Možda bi htio da mu netko olakša trud da se ne mora sam ubiti?

Nakon tih misli Johnny se nasmiješio.

— Ne ubijam bogalje — reče — a ti si jedan od njih. Svaka se pijandura može smatrati bogaljem. Imaš kod mene slobodu kao svaki ludak. No nemoj pretjerivati. Mogao bih te predati svojim prijateljima. Budi, dakle, miran! — Na to se opet nasmijao. Pogledao je Charleyja Browna: — Tko je ovaj? Poznaješ li ga?

Charley Brown polako zatresе glavom, no pri tom je djelovao oklijevajuće i zamišljeno.

— Ne poznajem ga — reče tada. — Nekad je vjerojatno izgledao drugačije. Možda ga i poznajem, ali se previše promijenio. Hej, lualice! Da li te poznajem?

Jesse popi treću čašu. Jezik mu je otežao, jer se dobrano natio iz tih velikih čaša. Ta količina alkohola oborila bi i veće pijance no što je on. Podigao se, ostavio praznu čašu i sobom ponio poluispraznjenu bocu.

— Ako sutra dobijem jednu bocu besplatno — reče — reći ću ti tko sam nekad bio, Charley.

Gostioničar je oklijevao. No Johnny reče nemarno:

— Daj mu sutra jednu bocu, Charley!

Jesse pode prema vratima s bocom pod pazuhom.

— Ja sam Jesse McGallen — Reče Charleyju. — Nisi me prepoznao. Zar sam se zbilja toliko promijenio? Prošlo je tek nešto više od petnaest mjeseci.

Nakon toga izade.

Johnny tada upita znatiželjno:

— Jesse McGallen? Onaj Jesse McGallen koji je svoje-

dobno našao moja tri bratića u kanjonu Rodrigues? On je svladao Jeda, Gusa i Jorgea Quiuncannona i doveo ih u San Pedro? On je svladao moje bratiće? Sam? On je bio zamjenik šerifa ovdje?

Charley Brown polako potvrdi.

— Da, on je bio zamjenik šerifa — reče. — Na njega se šerif Jack Lane mogao potpuno osloniti.

— A sada je šerif Jack Lane opet u škripcu — reče Johnny promatrajući svoje karte. — Otvaraju se — reče. — Sve se otvara. A zašto je vaš zamjenik šerifa postao pijanac?

Postavio je ovo pitanje onako usput, gotovo nezainteresirano, ali je krčmar osjetio da je Johnny mnogo zainteresiraniji nego što želi pokazati.

Charley Brown nije dugo razmišljao. Prisjetivši se cijele priče, rekao je:

— Pa, posrijedi je bila jedna vraški lijepa žena. Prvoklasna kartašica. Tvoji su bratići pri napadu na poštansku kočiju pokupili i njen novac, njen kartaški kapital. Nije ga bilo malo. Zamjenik šerifa je povratio novac. Bila mu je zahvalna, pa ga je pvela sa sobom. Sad se vratio. Vjerojatno joj više nije odgovarao kao zaštitnik, pa ga je otpustila. To ga je valjda uništilo. Ove lude žene mogu zaista uništiti čovjeka, zar ne?

Johnny Quiuncannon je kimnuo. Zatim je ustao i izašao. Vani su ga čekali njegovi ljudi.

— Kamo je otišao?

— Pijanac? Prema staji za iznajmljivanje.

— Podite po njega! Ne smije više piti. Želim još razgovarati s njim.

Nakon ovih riječi Johnny sjedne na stolac. Ljudi su se uputili za Jesseom, a on je ostao sam na terasi.

Promatrao je okolicu ostrim, budnim pogledom. Negdje u njegovoj nutrini plamtio je ponos. Ovaj grad se povija pod njim, šuti u kukavičkom strahu. Samo se šerif Jack Lane ne boji. Iako je i sam ranjen, još drži njegovog brata u zatvoru.

Quiuncannon promotri ulaze u grad. I tamo vrebaju njegovi ljudi. U ovaj je grad ušao samo sa šestoricom. Ali i takva manjina je zavládala gradom.

No Johnny bi u slučaju potrebe mogao sabrati tucet ljudi. Došli bi sa svih strana, čak i oni preko granice. Ovaj grad to zna.

Čak i da su građani pozvali pomoć, ne bi im to mnogo koristilo. Jer i ta pomoć bi jednom morala otići, a Johnny Quiuncannon bi čekao s druge strane granice. A onda bi se vratio u prkosan grad i...

Za vrijeme rata, kad su ta područja napustile zaštitne trupe jer su bile potrebne na bojištu, Johnny Quiuncannon je terorizirao nekoliko manjih gradova. Znao je kako to treba činiti.

Sada je strpljivo čekao da njegovi ljudi dovedu Jessea McGallena. Ovaj još nije bio potpuno pijan.

— Veliki majstore, vi ste me zvali? — upita Jesse Johnnyja.
— Da li da vam poljubim čizme ili želite nešto drugo?

— Slušaj, ispičuturo — reče jedan od Quiuncannovih ljudi — budeš li i dalje ovako nepristojan, mogao bi dobiti po gušici.

— Pa onda udari — reče Jesse i pruži mu lice. — Udarí, amigo! Naprijed, mladiću! Bar ću zaspati bez pomoći ove proklete boce. E, moj lajavče, meni je potpuno svejedno kakva će biti uspavanka.

U Jesseovom glasu se osjetilo bijesno samouništavajuće neprijateljstvo. Shvatili su to i Johnnyjevi ljudi. Johnny se opet smješкао na svoj način.

— Amigo, sjedni ovdje uz mene! — reče Jesseu. — Imam za tebe jedan zadatak, zadatak koji bi te mogao trgnuti iz tog stanja. Možda onda nećeš izgledati tako beskorisno. Čuo sam da si nekad bio zamjenik šerifa. E, tvoj šerif Jack Lane sjedi sada ranjen u zatvoru i drži u škripcu mog brata. Podi k njemu i objasni mu da će biti vrlo pametno ako ga pusti. Bit će to povoljno za cijeli grad. Razumiješ? Možda se šerif urazumi kad vidi tebe. Možda shvati kako bi i on u najskorije vrijeme mogao tako izgledati. Ispričaj mu svoju priču i neka se sam uvjeri da li je dobro biti vjeran nekoj stvari za koju nikad nisi siguran da li će ti uzvratiti taj lijepi osjećaj. Nitko mu neće biti zahvalan za to što mog brata drži u buhari i što će zbog toga stradati nedužni ljudi. Grad ti je poput žene, a kako je sa ženama, čini se da ti najbolje znaš. Tako će i ovaj gradić iznevjeriti šerifa. Ostavit će ga na cjedilu kad mu bude najpotrebniji. Učini to dobro djelo.

Jesse ga pogleda, razmisli i otpije sasvim mali gutljaj pića. Činilo se da će odbiti Quiuncannonov prijedlog, ali ipak reče:

— Usporedba je dobra. Gradovi su poput žena! Imaju slatko lice a gorko naličje. Da, usporedba je dobra. Poći ću i razgovarati sa šerifom.

Opet je otpio gutljaj iz boce, a onda se okrenuo i otišao. Pri hodu se nije ljuljao, ali vidjelo se da je već napola pijan.

Hodao je polako kao da ima mnogo vremena. Pogledao je grad i tek tada je postao svjestan kako je zapravo sve utihlo. Ljudi koje je vidao zadržavali su se iza zatvorenih prozora ili u dućanima.

Karavana s kojom je došao istovarila je robu u spremište. U normalnim uvjetima vozači bi pošli u salune isprati prašna grla. No sada su ostali uz kola.

Grubi vozači su znali kako se treba držati prema neprijatelju na putu, kad treba braniti karavan. Ali s banditima se nisu htjeli miješati.

Jesse se pitao zašto je došao ovamo. Da li je to slučajno ili ga je tjerala neka unutrašnja sila? Znao je da na to neće naći odgovora. No pretpostavljao je da nije učinio dobro što se vratio. Ovdje ga sve podsjeća na ono što on više nikada neće biti. Nadao se da ga ljudi neće prepoznati.

Razmišljao je tako stojeći na uglu jedne ulice i polako otpijajući iz boce. Razmišljao je da li bi ovaj grad mogao dobiti pomoć od okolnih rančeva i rudnika.

Vjerojatno nema nade za to. Rančevi ovdje nisu veliki i svaki zapošljava jedva tri jača. A farmeri, doseljenici i rudari zacijelo se ne bi miješali u obračun s revolverašima.

U tom trenutku Jesse se trgnuo. Nije mu bilo jasno zašto si time razbija glavu. Što on ima s time?

Pošao je dalje, prema dućanu Rosy Dunn. Upravo u tom trenutku Rosy je izašla na ulicu. Okrenuo je lice u stranu i htio ju obići, ali ona ga je pogledala i rekla:

— Zašto me pokušavaš izbeći, Jesse? Budući si se već uspio vratiti, mogao bi i to prevladati, zar ne?

Jesse se zaustavio i pogledao je začuden što ga je prepoznala. Pogledao je Rosy i pokazao joj bocu.

— Bilo je glupo vratiti se — reče. — No slučaj je htio da karavana, u kojoj sam radio, dođe u San Pedro. Nisam te namjeravao posjetiti, Rosy, ali kad smo se već sreli, molim te da me ne osuđuješ.

— Ne — reče ona. — Ona žena je zaista bila lijepa, mnogo ljepša od mene. Mogla sam te razumjeti, Jesse. Mogu li te pozvati da udeš?

— Ne! — reče on. — To ne bi imalo smisla. Postao sam skroman. Ne treba mi ništa osim ovakvih boca. Možeš biti zadovoljna što je naša veza propala.

Ona zatrese glavom.

— Nekad sam te držala hrabrim borcem — reče. — No sad vidim da sam sebe sažaljevaš i tražiš zaborav u boci. Je-

Sam li ja postala alkoholičarka kad si me napustio? Život teče dalje. Treba se boriti. A ti misliš da na svijetu postojiš samo ti i tvoja bol. Zašto cmizdriš uz bocu?

— Odgovora još nisam našao! — reče on i htjede poći. No ona mu pride bliže. Bila je srednjeg rasta, plavokosa i plavooka. Zgodna je. Iz nje izbija snaga, neuništiva volja za životom.

— Udi! — reče ona. — Ostalo je još odijela od mog brata. Bili ste nekad prijatelji, Udi! Uredi se barem izvana. Imam i revolver.

— Pa onda? — upita Jesse.

Ona ga pogleda.

— Budeš li nosio revolver i budeš li barem izvana izgledao čisto, možda ćeš si moći pogledati u oči.

— Ne! — reče on čvrsto i pođe dalje ne osvrćući se.

Iza sljedećeg ugla se zaustavio i trgnuo dugi gutljaj iz boce. Još nije potpuno pijan, još može misliti i stidjeti se. Ono što mu je Rosy rekla duboko ga je pogodilo. Prvi put nakon dugog vremena se stidio što je prljav i tako jadan.

Došao je do šerifova ureda. Pokucao je bocom o vrata i vi-knuo:

— Hej, smijem li ući, Jack Lane? Nenaoružan sam.

4 Polako je otvorio vrata i ušao.

Šerif je sjedio u kutu s puškom uperenom u Jessea.

— To sam ja, Jack — reče Jesse smiješeći se. — Ja, izgubljeni pas koji je želio u lov s vučicom. Možeš li se još sjetiti priče koju si mi pričao kad

sam ti došao vratiti šerifsku zvijezdu?

Šerif ga je neko vrijeme promatrao, a onda je zakimao glavom i rekao:

— Ne bih povjerovao. Znatno si se promijenio. Zar si postao jedan od onih koji ne mogu bez boce? Zar si ostao bez snage i sad ju tražiš u piću?

— Piće je jedina istina — reče Jesse smješkajući se. Zatim upita: — Cime se zapravo ti razlikuješ od mene, Jack Lane? Pošao sam sa ženom koju sam volio i kojoj sam vjerovao. A ti nosiš zvijezdu za grad koji je Uživaju žene. Ti si mu vjeran, želiš mu pomoći, spreman si umrijeti za njega. Pa ipak, ovaj te grad izdaje, ostavlja te samog. Budeš li imao sreće i ostaneš živ, možda ćeš i ti poći mojim putem.

Nakon ovih riječi, Jesse potegne iz boce i opet se nasmiješi.

— Što se zapravo ovdje događa? — upita promuklo. — O čemu je riječ? Posao me Quiuncannon da ti objasnim kako se ne isplati umrijeti za ovaj grad. Doznao je što sam nekad bio.

XIII

Šerif se oslonio na zid s puškom uperenom prema vratima. Bude li potrebno, mogao je dobro pokrivati vrata i oba prozora.

— Pridi k meni, Jesse, i sjedi. Ali prije toga zaključaj vrata, da ne bi netko upao. I daj mi da malo otpijem iz tvoje boce. Gutljaj će mi dobro doći.

Jesse mu je pružio bocu i gledao kako pije, pa stavlja bocu na stol. Kroz rastvorenu košulju vidio je bijeli povež.

— Jesu li te pogodili? — upita Jesse.

— Samo kroz rame — reče šerif. — Prije četiri dana. Sad mi je bolje. Za desetak dana bih mogao izaći i suprotstaviti se onom banditu. Morao bi prihvatiti borbu za svoga brata. Samo nas dvojica. On bi prihvatio taj izazov.

— On bi te ubio — promrmlja Jesse. — Tvoje vrijeme je prošlo, Jack Lane! A ne vjerujem da si ikada u životu bio dovoljno brz da se suprotstaviš Johnnyju. On je vraški brz, možda najbrži. Što se dogodilo s njegovim bratom?

— Prije nekoliko dana je ujahao u grad — reče šerif, kao da mora pričati ružan san. — Doveo je sa sobom dvije vucibatine, koje su mu bile slijepo odane. On je bio vođa i sve što su izvodili bile su njegove ideje. Prvo su se ponašali normalno i držali su prilično povučeno. Lunjali su okolo i promatrali grad i ljude. Često su sjedili na terasi saluna. Vukovi u zasjedi. Već treći dan su postali neugodni. Počeli su napastovati djevojke i tražiti kavgu u salunu. Napokon ih je Herb Williams htio istjerati iz hotela jer nisu plaćali, a svojim divljim ponašanjem su mu počeli tjerati druge goste. Kad ih je izbacio, pretukli su ga. Došao je k meni po pomoć i zaštitu.

Nakon ovih riječi, Jack Lane napravi stanku. Gledao je bocu, zatim ju je opet dohvatio i potegao iz nje.

— Prije toga sam se suzdržavao — reče tada. — Znao sam da je za Earlyjem Quiuncannonom raspisana potjernica, ali sam ga ipak izbjegavao. Nadao sam se da će odjahati dalje. Razumiješ li, Jesse? Nisam se htio miješati da ih ne izazovem. Takve momke nije teško izazvati. Svi ih mrze i zato i oni sve mrze. Uživaju u tome da ih se drugi boje. Znao sam da je Early samo mladi brat velikog Johnnyja Quiuncannonna i da bih navukao na grad cijelu bandu ako se zamjerim ovoj trojici. No kad se pojavio Williams tražeći pomoć, nisam se više mogao skrivati. Morao sam izaći iz rupe. U salunu su se ona trojica opijala. Bili su bijesni jer se nijedna žena nije htjela upustiti s njima. Postali su drski i sve nazivali kukavicama. Kad sam došao u salun, rekao sam im da su uhapšeni. Urlajući od oduševljenja, potegli su oružje. Bio sam brži i opalio prvi. Ubio sam jednog od dvojice bandita, drugi je pobjegao, a Earlyju sam raznio ruku. On je meni uspio probušiti rame. Onaj što je pobjegao doveo je velikog brata s ostatkom bande. U onoj pucnjava Early je slučajno pogodio starog Sama Maddena, koji je stajao vani. Shvaćaš li, Jesse, metak mi je prozviždio pokraj glave! Iako nije imao veliku udarnu snagu, na drugoj strani ulice je usmrtio starog Sama. Zato sad držim Earlyja u zatvoru.

— A ovom bi gradu bilo milije da ga pustiš?

Šerif potvrdno kimne. Opet dohvati bocu i ispije ju do kraja.

– Ako to učinim, uništen sam i kao šerif i kao čovjek.

On ušuti kao da ne vidi budućnost. Da to učini, i sam bi se uhvatio pića.

– I tako sam već uništen – reče. – Budem li se borio, poginut ću. Ako odustanem, postat ću propalica poput tebe. Kako se osjeća promašen čovjek, Jesse? Kako se osjeća pijanac?

Jesse mu ne odgovori. Podigao je ruku i pogladio lice obraslo bradom.

– U prokletom si procijepu – reče nakon duže šutnje. – A usporedba još vrijedi. Ovaj grad je kao i žena s kojom sam ja otišao. Dakako, postoje i drugi gradovi, kao i druge žene. Ali ovaj je takav. Čak da i pobijediš u borbi, ovdje više ne bi bio zadovoljan. Jer građani će se tada sramiti pred tobom zbog svog kukavičluka. Više ti nitko neće moći pogledati u oči i ti ćeš postati usamljenik.

* * *

– Jesi li sve pokušao? – upita Quiuncannon.

– Sve! – odgovori Jesse. – Objasnio sam mu da je ovaj grad kao pokvarena žena i da ne zasluhuje da još netko umre zbog njega. Međutim, on na to gleda svojim očima. On ne umire za grad već za svoj ponos. A kako čovjeku izbiti ponos? Čovjek gubi ponos tek kad propadne. Zar ne?

Quiuncannon je šutio neko vrijeme.

– Tako je to – reče zatim. – Ti si zaslužio bocu. Uzmi je kod krčmara, pa nestani. Nisi mi više potreban. Ostaješ li u San Pedru?

– Sve dok ovdje mogu dobiti pića – reče Jesse. – Dakle, još nemam razloga otići. Hvala za bocu.

On uđe u salun i vidje da je Charley Brown sam za šankom. Sustav obavještanja divno funkcionira u okolici San Pedro.

Nitko ne želi biti prisutan kad Quiuncannon sa svojom bandom bude oslobađao brata. Nitko ne želi imati posla s tim revolverašima. Boje se da od njih ne bude zatražena pomoć.

– Daj mi bocu! – reče Jesse krčmaru. – Džentlemen vani je rekao da ju staviš na njegov račun.

– Taj, međutim, neće platiti – progunda Charley ali gurne bocu pred Jessea. – A šerif? – priupita.

– Vaš šerif je ponosan čovjek – odgovori Jesse i uzme bocu. – Taj se ne predaje tako lako, čak ni onda kad ga grad ostavlja samog u gužvi.

– Šerif se mora oslanjati na pomoć okolice, jer ga bira cijeli okrug – reče barmen. – Ali ni tu nitko ništa ne poduzima. Svi oni rančeri i kauboiji koji inače tako ponosno ujahuju u grad sad su daleko.

– Da, samo to ponavljajte kako bi vam se dobro utuvalo u glavu – reče Jesse i izade.

Vani se zaustavio pokraj Quiuncannonna i na trenutak pomislio kako bi ga mogao udariti bocom po glavi. Za to je još imao snage.

A možda ga ne bi mogao iznenaditi jer bi ovaj nagonski osjetio opasnost. Ljudi kao što je Johnny posjeduju snažno razvijen nagon. Možda bi Jesse uspio, ali ne isplati se riskirati.

Stoga prekine takav tok misli i, kako bandit ništa nije rekao, reče još jednom »hvala za bocu« i krene dalje.

— Ideš li u staju da se zavučesh u slamu, ili ćeš poći djevojci u krojačku radnju? — upita Quiuncannon.

Jesse se na trenutak ukočio. Sada je shvatio kako Johnnyjevi ljudi motre svaku sitnicu u gradu. Možda je netko od njih bio dovoljno blizu pa je čuo njegov razgovor s Rosy.

— Još ne znam — promrmlja Jesse. No istovremeno su se začuli koraci po nogostupu. Bila je to Rosy Dunn.

Stala je pred njih i mirno rekla:

— Ohladit će se voda u kadi, Jesse, a i jelo bi moglo zagorjeti ako ne požurimo.

Njen glas je zvučao prijateljski.

— Pa idi onda, pijanduro! — reče Quiuncannon opušteno.

— No ona te ne želi ovako smrdljivog, pa moraš najprije u kadu.

Odjednom se u Jesseu pojavi prkos. Kao i onda kad je banditu rekao ono što se nitko ne bi usudio.

— Pa zbilja bih se morao opet jednom okupati — reče polako i krene za Rosy Dunn. Kad su se dovoljno udaljili da ih Johnny nije mogao čuti, Jesse reče:

— Potpuno si poludjela, Rosy! Zašto me ne popljuješ? — Ja sam ti se udvarao, a onda bez riječi pobjegao s drugom ženom. To je...

— Prestani! — reče ona. — Ne bismo morali govoriti o tim stvarima. Sve bi se počelo

vrtnuti u krug. Moraš znati da uvijek postoji novi početak.

Tako su stigli do njenog dućana.

— Znaš put do kupaonice — reče ona pomalo oporo. — Zagorjet će mi meso u pećnici.

Bez riječi se uputio prema kupaonici. Opazivši kadu, zastao je.

— Što se to događa sa mnom? — pitao je sam sebe.

Otkako se vratio u San Pedro, mnogo se toga promijenilo u njemu. Nije još vjerovao u te promjene. Da li je pretpostavljao da će se tako nešto dogoditi? Da li se vratio zato što je očekivao da će mu ovo mjesto pomoći da se oslobodi toga užasnog alkohola?

Brzo se svukao. Želio je da se očisti barem izvana. A onda? Da, što onda? Ovo pitanje mu se javljalo sve češće. Probijalo se kroz košmar drugih misli i osjećaja.

Nešto poslije Rosy mu je donijela novo rublje i odijelo. Stavivši to na klupu, rekla je mirno:

— Ovo je ostalo od mog brata Patricka. Mislim da će ti odgovarati. Kad je Patrick umro, nosio je isti broj uniforme kao i ti. Zacijelo bi mu bilo drago što ti dajem njegove stvari. Bili ste vrlo slični. Možda se zato tako dobro slažem s tobom, Jesse!

— Da li je zbilja tako? — upita on pomalo ironično i nastavi se sapunati.

Na neki način se sramio, iako to nije bilo zato što je bio gol u kadi. Ona je prišla i provjerila vodu.

— Postaje hladna — reče. — Da ti dodam malo vruće?

— Ne! — reče on. — Dovoljno je. Topla voda izvana i alkohol iznutra dovoljno me griju. A i zbog tebe se znojim, Rosy. Previše si poštena prema meni. Prokletstvo, ne podnosim više da netko bude pošten prema meni.

Na ove riječi ona nije ništa odgovorila. Pošla je prema vratima i osvrnuvši se rekla:

— Dajem ti deset minuta! Nakon toga je jelo na stolu.

Jesse je još neko vrijeme gledao u vrata koja je ona zatvorila iza sebe.

Onda je izašao iz kade. Njegovom mršavom tijelu je bilo neophodno još nekoliko kilograma. Ali i ovakav je izgled prilično dobro. Na licu mu se nije očitavala bijeda kroz koju je prolazio. Još je bio mladolik. Patrickovo odijelo mu je dobro pristajalo. Pogledao se u ogledalo i zaključio da dobro izgleda.

Pomislivši na Georgiju Moore osjetio je laki ubod. To ga je iznenadilo jer nije bio pijan. Ovako trijezan je osjećao i pravu, zdravu glad.

Rosy ga je čekala u kuhinji. Jelo je bilo na stolu i primamljivo je mirisalo. Rosy se uredila. Obukla je dugačku haljinu i lijepo se počesljala. Na stolu je stajalo cvijeće, a svjetiljka je širila ugodno svjetlo.

Jesse sjedne a Rosy ga je posluživala. Pošto su neko vrijeme šutke jeli, on će promuklo:

— Ne shvaćam. Ti kao da mi želiš vratiti samopoštovanje. A istovremeno znaš da i sam moram nešto učiniti. Mislim da si vrlo mudra djevojka. Mi-

sliš li da bih bio sposoban da pomognem ovom gradu? Misliš li da bih se mogao suprotstaviti Johnnyju Quincannonu i njegovoj bandi?

Ona ga pogleda i lagano zaklupa glavom.

— Ne znam — reče — kako da se izrazim. Znam samo da čovjekovo samopoštovanje počinje time da...

Ustručavala se, ali on dodade: — ... da ne bude prljav kao svinja. A zacijelo je pogrešno sažaljevati samog sebe i biti nepovjerljiv prema svima samo zato što si se jednom razočarao i bio glup. Rosy, danas se više neću napiti! Mislim da mi je ova noć potrebna za razmišljanje. Prvi put me nije strah razmišljati. Rosy, ti si dobra djevojka. Smijem li ostati kod tebe do jutra?

Ona ga čvrsto pogleda. Nesvjesno se ugrizla za donju usnu, a onda je kimnula.

XIV

Oboje su malo spavali. Ležali su jedno pokraj drugoga i držali se za ruke. Malo su govorili.

Pri doručku Jesse je polako rekao:

— Mnogo si mi pomogla, Rosy! Svojom prisutnošću i prijateljskim ponašanjem učinila si dobro djelo. Postigla si to da shvatim kako uvijek postoji novi početak. U meni se pojavila želja da pokušam ispočetka. Ništa me više neće boljeti. Neću misliti na prošlost! Sad vidim kako sam bio glup tražeći pomoć u boci. Rosy,

hvala ti! Ali ti još nešto očekuješ od mene?

— Ništa! — reče ona. — Ništa osim onoga što i sam ne bi htio. Htjela sam da trijezno razmišljaš barem jednu noć. Ništa više!

Na to je kimnuo glavom, ustao i bez riječi izašao na ulicu. Nije nosio oružje. Rosy mu je stavila revolver uz odjeću, ali se on pravio da ga nije vidio. Iako je sunce već visoko odskočilo, grad je bio sasvim tih. Jedan od Quiuncannonovih ljudi stajao je naslonjen na drveni stup.

— Fino si se nalickao! — reče Jesseu. — Jedva sam te prepoznao. I dovoljno si mudar da ne nosiš oružje! Ali sad potrči! Gazda te želi vidjeti.

Jesse je oklijevao. Naglo se vratio u surovu zbilju. Njegove vlastite teškoće i razgovor s Rosy bili su zaboravljeni. U prvi plan njegova razmišljanja ušli su Johnny i njegova banda. Prisjetio se ranjenog šerifa i njegovog zatvorenika. Jack Lane je svakog trena mogao očekivati napad. Zacijelo je bio budan cijelu noć očekujući revolveraše.

Johnny Quiuncannon je sjedio na terasi saluna. Izgledao je svjež i bio je svježije obrijan. Međutim, izgledao je napetije i nemirnije nego jučer. Jesse je shvatio da bandit više neće čekati.

A on će biti igračka u njegovim rukama. To je već naslućivao.

Johnny ga je napeto promatrao.

— Na zapovijed! — reče Jesse.

— Prestani sa svojim vicevima! — reče Quiuncannon. Odmjerio je Jessea od glave do pete. — Što sve djevojka poput Rosy može učiniti s propalicom kao što si ti! — promrmlja. — Prljava i smrdljiva pijandura vraća se sav slomljen u grad. No djevojka, koju je napustio zbog neke drolje, dočekuje ga raširenih ruku. Sve mu oprašta, kupuje ga i hrani, lijepo ga odjene i čiribu-čiriba, momak je kao nov! Krasno! hrani, nisi li žedan? Naručit ću bocu za tebe.

Jesse zatrese glavom.

— Možda ću poslije popiti pivo — reče.

I sam se začudio što nije osjetio potrebu za pićem. Ove noći se doista nešto promijenilo u njemu. Mogao je misliti na Georgiju Moore i na Johna Kingsleyja a da nije osjetio onaj gorak okus poniženja i prevare kao do sada.

— A što bi trebao značiti vaš poziv, mister Quiuncannon? — upitao je pristojno.

Duboko u srcu je slutio da će mu Quiuncannon predložiti nešto što će morati izvršiti bez obzira na to koliko to ne bi htio. Nije morao dugo čekati.

— Drago mi je što te ova djevojka dovela u red — počne bandit. — A sad o zadatku. Dobro otvori uši! Sredit ćeš šerifa i osloboditi moga dragog brata! Dajem ti jedan sat za to.

— A ako ne poslušam? — prkosno će Jesse. — Onda ćete me sasjeckati na komadiće? Možete me poljubiti, vi klipani! Ja šerifa neću srediti, a neću osloboditi ni onu ništariju od tvog brata! Izostavite me iz te

gre! Toliko me draga Rosy nije uspjela izmijeniti. Možda će se večeras ponovo nalokati i za nekoliko dana biti isti kao i jučer. No svakako znam da u ovom ne želim sudjelovati!

Njegov je glas opet poprimio neprijateljski ton. Okrenuo se i htio otići.

Quiuncannon se tiho nasmi-
jao, suhim, nemilosrdnim smije-
hom čovjeka koji drži sve
adute u svojim rukama.

— Ostani! — reče. — Još ne
znaš sve! Moram ti reći još
jednu sitnicu.

Na njegov metalan glas naje-
žio se Jesse. Sad je znao da re-
volveraš ima argument koji
neće moći odbiti.

— Za jedan sat namjeravam
odjahati sa svojim ljudima —
reče bandit. — Predugo sam se
zadržao u ovom gnjilom gradu.
Znam da će stari šerif izigra-
vati heroja, a kako ne želim iz-
gubiti brata, ti ćeš sve srediti
mirno i bez buke. A kako ne bi
gubio vrijeme u razmišljanju,
ja sam već sve isplanirao. Da-
kle, ona Rosy je simpatična dje-
vojka i zaista će biti šteta ako
bude morala razveseljavati sve
moje momke. Ona će, naime,
poći s nama ako Early ne
izade iz zatvora.

Jesse ga mračno pogleda.
Shvatio je koliko se nisko
mogu spustiti ovi ljudi. Pogle-
dao je prema Rosynom du-
ćanu. Johnny je sa smiješkom
pratio njegov pogled. Ispred
dućana je bilo nekoliko njego-
vih ljudi. Dvojica su bila u du-
ćanu.

— U tome je, dakle, stvar,
sinko! Znači li ti što njena po-
moć? Hoćeš li joj se zahvaliti

što je pokušala od tebe učiniti
čovjeka?

Jesse je polako kimnuo.

Quiuncannon ga je zbilja
uhvatio. Znao je da će stari
Jack Lane skupo prodati svoju
kožu, a da će u cijenu biti ur-
ačunat i mladi Quiuncannon.
Zato je tako dugo čekao. A
Jesse mu je došao kao naru-
čen. Zato nije sprečavao Rosy
da mu pomogne. A Rosy je bila
za njega previše važna da bi je
prepustio ovim nitkovima.

— Uzet ću bocu iz saluna —
reče Jesse polako. — Šerif ne
smije posumnjati. Njome ću ga
udariti po glavi.

— Kao što si mene htio ju-
čer? — upita Johnny.

Jesse se trgne. Znači nije se
prevario kad je pomislio kako
Johnny ima istančan nagon.
Dobro što se nije pre naglio.
Već je mogao ležati u prašini.
Polako je i šutke krenuo u sa-
lun. Uzeo je bocu i uputio se
prema zatvoru. Kad je prolazio
pokraj Rosyna dućana, poteg-
nuo je malo pića. Nije mu go-
dilo.

Bandit koji je stajao ondje
pogledao ga je zlobno.

— Ona mi se dopada, pijan-
duro! Kakva je inače, dobra,
ha? Ako gazda ne bude zadovo-
ljan, svi ćemo to iskušati.

Jesse ga nije ni pogledao.
Produžio je bez zastajkivanja.
Na vratima šerifove kancela-
rije pokuca:

— Hej, Jack, ja sam, Jesse!
Nemam pištolj, ali imam cijelu
bocu!

Nije trebalo dugo čekati.
Jack Lane mu brzo otvori.
Pušku je držao spremnu, a
vrata je odmah zaključao.

Promatrajući ga, Jesse shvati da je šerif i ovu noć probdio.

— Uskoro bi trebala stići potjera ili pomoć iz Fort Granta

— reče šerif i krene prema svom poljskom krevetu u kutu.

— Daj mi bocu! — reče kad je sjeo i položio pušku na koljena.

Jesse priđe i pruži mu bocu.

Stajao je tik kraj njega i promatrao ga kako pije. Šerif obriše usne rukavom i doda piće Jesseu. Ovaj prihvati bocu i kad je bila u visini šerifove glave uhvati je za grlo i svom snagom odalami Jacka po glavi.

Šerif se bez glasa skljokao, ali je uspio okinuti. Meci iz puške su pogodili vrata i napravili rupe. Onda je opet zavládala tišina. Jesse je pogledao šerifa. Dobro ga je zahvatio, ali bio je živ. Zatim je uzeo ključeve i pošao prema ćelijama.

Early je stajao na vratima i upitno promatrao Jessea. Bio je zgodan momak, visok i plavokos, ali lice mu je bilo prilično sirovo.

— Tko si ti? — upita Jessea.

— Ubio si šerifa?

— Ne pričaj previše! — reče Jesse. — Šalje me tvoj brat. Čeka te ispred saluna. Nemate mnogo vremena. Briši, put je slobodan!

Early Quiuncannon je divlje kriknuo i izjurio kroz otvorena vrata ćelije. Jesse pođe do šerifa. Uzeo mu je revolver i pušku. U jednoj ladici stola našao je municiju i napunio pušku.

U međuvremenu je Early stigao do brata.

Iz Rosyna dućana su izašli banditi i pogledali prema Johnnyju i Earlyju. Johnny im je dao znak i oni su požurili prema konjima.

Jesse je polako izašao iz šerifove kancelarije i sada je gledao prema izlazu iz grada. Quiuncannonovi ljudi više nisu bili na straži. Svi su se uputili prema konjima. Pred salunom su oba Quiuncannona uzjahala konje. Pridužila su im se još dva bandita.

Toj četvorici će se pridružiti i trojica kod Rosyna dućana.

Rosy je izašla iz dućana. Mirno je gledala bandite, a oni su joj dobacivali. Jesse je još mirno stajao u otvorenim vratima kancelarije. Gledao je samo u Johnnyja Quiuncannonu. A ovaj mu se smješкао i domahnúo mu vičući:

— Još bih te morao kazniti zbog tvoje drske gubice, pijanduro!

U tom trenutku Jesse je dohvatio dvocijevku. Istovremeno je Johnny povukao svoje revolvere.

Jesse je okinuo i meci iz obje cijevi su srušili četvoricu jahača. Preostala trojica već su pucala prema njemu. Pogodila su ga dva ili tri metka. Pao je na koljena, ali je uspio izvući revolver. Ispraznio ga je prema jahačima, a dim od pucnjave i prašina sa ceste su ga potpuno obavili.

Još su se neko vrijeme čuli pucnji bandita u bijegu, a onda je zavládala tišina.

Na cesti su ležali pogodoeni revolveraši i ranjeni konji. Samo jedan bandit je uspio pobjeći prema jugu.

Rosy je dotrčala i bacila se na koljena pokraj Jessea. Okrenula ga je na leđa i stavila njegovu glavu u svoje krilo.

On je još jednom otvorio oči i bolno joj se nasmiješio.

— Tako je moralo biti — promrmlja. — Bolje da se ovako svršilo. Ionako sam bio izgubljen. Budi uvjerena, Rosy, da bih već danas bio opet pijan kao spužba. Previše se toga slomilo u meni da bih se mogao izmijeniti. A ti, Rosy, bježi iz ovoga prokletoga grada. On je poput pijanca koji nije u sta-

nju da se bori protiv neprijatelja.

— Zatim je zatvorio oči i ispružio se u prašini.

Rosy se ogledala. Vjetar je rastjerao dim od pucnjave. Gradani su se počeli okupljati na ulici. Iz svoje kancelarije je isturao Jack Lane držeći se za glavu.

— Kakav bijedan dan! — za-
stenje Rosy. — Kakav bijedan dan u bijednom gradu! Zašto je put ovog čovjeka morao završiti baš ovdje?

KRAJ

V. Zolbine

PTIČARI

Jašući prema ranču Bucka Slatera, dok su mu rojevi muha dosadivali uporno kako to samo muhe mogu, Jim Hawkee se nervozno meškoljio u sedlu. Znoj mu je u potocima tekao niz leđa natapajući prljavu i poderanu košulju punu prašine i izazivajući nenasnosan svrbež, ali to ga je mučilo manje od neizvjesnosti i neke nejasne slutnje da Buckov poziv neće donijeti ništa dobro.

Hawkee je bio prepreden, ostrouman i snalažljiv, brz na obaraču, škrt na riječima. Poput kojota je slutio opasnost, kao da je u nosnicama osjećao blizinu neprijatelja ili zasjede. Uostalom, dvadeset godina se već potucalo od Blue Mountainsa do gorja Gwasatch, bio je vodič kopačima zlata, tumač trgovcima koji su razmjenjivali robu s Indijancima, posrednik u stoti-

nama krvavih sukoba domorodaca i doseljenika. Znao je svaki potok, svaku spilju, sva plemena i njihove običaje, znao je put do najskrivenijih visoravni i najbogatijih lovišta, znao je uzane prolaze kroz pogibeljne klance i strmine Steens Mountainsa.

Svoje usluge naplaćivao je u zlatu. Mrzili su ga, ali su ga trebali, podjednako Indijanci i rančeri, tražili za zlatom i lokalni šerifi.

Sada ga je k sebi pozvao Buck Slater, najmoćniji čovjek grada Arocka, koji je imao dva vrlo jaka argumenta, dovoljna da čovjek dobro razmisli prije nego što odbije njegov poziv: ogromno bogatstvo i nadaleko poznate revolveraše koji mnogo brže pucaju nego što razmišljaju.

Stari Buck dobro će platiti svaku uslugu — razmišljao je Haw-

I ee nastojeći se oraspoložiti i odagnati zle slutnje – a puna vrećica uvijek miriše na viski i žene...

Pomisao na punašne plesačice u salunu kod Stonea, na onu divlju malu Meksikanku ili visoku, prsatu Ronnie načas razvuče Hawkeeeve ispucane usne u zadovoljan osmijeh.

Tog trenutka negdje visoko iznad njega prodorno krikne lešinar polako kružeći široko raspetih krila.

* * *

– Ne činite to, gospodine Slater!

Hawkee je gotovo vikao. Bio je spreman da za dobru šaku zlatnika svezanog dovede u Arock i samog poglavicu Geronima ali ono što je Buck želio užasnulo ga je.

– Hawkee, glupane, nije li već vrijeme da nas prestanu plašiti legende? – stisnutih mišjih očiju pitao je Slater. – Već trideset godina slušam te bapske priče, trideset godina ne usudujemo se krenuti u te proklete planine, a tone zlata teku njihovim potocima. Tone zlata, razumiješ li, čovče! A mi se ovdje gušimo u smradu stoke ili ispiremo potoke u kojima bismo prije našli Velikog Manitoua kako se kupao, nego gram zlata... Prevrtljivo nebo izluduje rančere, uništava im usjeve tučom ili ih mjesecima prži suncem bez kapi kiše. Stoka ugiba od žeđi, ljudi su očajni, upiru prstom u planine govoreći »tamo je raj«, ali se ne usuduju poći... sve zbog tih priča o strahotama osvete onih divljaka gore.

– To nisu priče, gospodine Slater, bilo je previše stravičnih opomena. Ptičari se ne šale. To je njihov teritorij i nikada ga neće dati. Njima su pašnjaci i lovišta važniji

od onog zlata što se kotrlja u pijesku bezbrojnih potočića.

Hawkee se ježio i od same pomisli da sudjeluje u Slaterovu naumu. Predobro je poznavao čudno pleme koje je nastavalo obronke Steens Mountainsa. Ogranak su Indijanaca Caroc, a vjeruju u božanstvo ptica, pa su ih otud i prozvali Ptičarima. Mnogo puta su pojedinci, skupine, bande, pa čak i odredi regularne vojske pokušali prodrijeti u carstvo Caroca, otkinuti im dio njihove pradjedovine. Uvijek je to završavalo užasnom osvetom Ptičara, krvavim kažnjavanjem napadača. Metodama od kojih se koža ježi zastrašivali su rančere i stanovnike okolnih krajeva. Nikada nitko nije uspio da duže vrijeme ostane na njihovu teritoriju.

Stanovnici Arocka dobro su to znali i pomirili su se s tim da im nadohvat ruke leži nedostižno bogatstvo.

– Koliko ih je, Hawkee?

– Nema ih više od trista uključujući žene, starce i djecu.

– Imaju li vatrenog oružja?

– Nemaju.

– Pa kog vruga onda čekamo, momci! – Slater se divlje iskesio, okrenuvši se nekolicini svojih revolveraša koji su nijemo stajali unaokolo. A onda se prijeteci okrenuo Hawkeju i polako rekao: – Momče, mora postojati način da ih svladamo, mora postojati trenutak kad su svi zajedno, nenaoružani, na čistini, kao na gubilištu. Razumiješ li? Imaju valjda neku svetkovinu, ples duhovima ili što slično. Postoji valjda način da se tada približimo i postrijeljamo te Ptičare kao... kao... ptice! Da, baš kao ptice, ha, ha!

Slater se gromko nasmije svojoj šali. Hawkee, međutim, ostane ozbiljan.

— Ima, gospodine, ima takvih prilika. Jedna će biti uskoro. Za dvanaest dana Caroci prinosе žrtvu božanstvu ptica. To je svetkovina kojoj prisustvuje cijelo pleme, bez oružja. Straže nema, ali...

— Kakvo ali? — nestrpljivo upita Slater, nagnuvši neobrijano lice prema Hawkeju.

— Uzanim puteljkom do sela ne može se za to kratko vrijeme probiti više od dvadesetak ljudi, a to je nedovoljno da se... da se pobije cijelo selo. To je ludost, gospodine Slatere. Osveta preživjelih dohvatit će vas i umrijet ćete užasnom smrću... to je ludost, ja...

Udarac Slaterove ručetine ošinio ga je poput groma i tanki mlaz krvi počeo se slijevati niz Hawkejevo lice. Bolno se savio, a vrh Slaterove čizme strahovito ga je pogodio posred prsa i on se stro-pošta na pod.

— Ludost je bojati se šačice divljaka, momče — Slater mu je čizmom pritisnuo grkljan — a još je veća ludost meni odbijati pomoć, Hawkee!

Na jedva uočljiv mig svog gazde dvojica revolveraša krenu prema Hawkeju. On pokuša ustati, ali su momci bili brži. Posljednje što je čuo prije nego što su ga počeli tući bile su Slaterove riječi:

— Uostalom, momče, ti nemaš izbora...

* * *

Dok je zaglušna jeka bubnjeva odzvanjala surim liticama Steens Mountainsa gubeći se negdje među golim, snijegom pokrivenim vrhovima, Slater je nervozno gric-kao travčicu i zadovoljno škiljio iz skrovišta.

Sve je, zapravo, bilo mnogo lakše nego što se nadao. Baš kao što je Hawkee rekao, Ptičari su se tog jutra okupili na jednoj visoravni i počeli svoj obredni ples. Napravili su ogroman krug i omedili ga s osamnaest žrtvenika, na kojima su se, široko raspetih krila, pribijene trzale neke ogromne ptičurine, kakve Slater dotad još nije vidio. Tijela su im bila rasporena i krv je tekla u šarene vrčeve oko kojih su Caroci plesali kao u transu, urlajući i mažući svoja polugola tijela krvlju iz vrčeva. Na čistini su žene i djeca, okupljeni oko vatre, pjevali neke čudne pjesme, a na uzvisini ispod najvećeg žrtvenika stajao je poglavica u svečanoj odori, divnom odijelu on jelenje kože ukrašenom raznobojnim perjem. Mirno i dostojanstveno prinosio je posljednju žrtvu. Ogromnom bjeloglavom supu, lešinaru divovskih krila, koji se divlje trzao u smrtnom grču, poglavica je golim rukama polako razdirao tijelo.

U svom skrovištu Slater stegne grlo, ali ne izdrži i povрати s gadenjem.

A onda da znak za napad...

* * *

Sjedeći na verandi svog lijepog ranča, nogu nehajno prekrivenih i podignutih na masivni stol, Slater je žmirkajući promatrao crne oblake koji su gušili posljednje tragove blijedog mjeseca sjaja. Bila je mirna, topla večer, samo je pokatkad povjetarac donosio daleki lavež pasa ili čudni smijeh hijene.

Dva mjeseca su već prošla od onog pokolja Caroca, razmišljao je. Sve je izvedeno začuđujuće lako. Ptičari su bili nenaoružani, baš kao što je Hawkee rekao, i momci su obavili posao...

Slater se prisiljavao da ne misli mnogo na sve ono što se tada događalo. Nastojao je da odagna mučne slike masakra, htio je da zaboravi žene koje su umirući pokušavale svojim tijelom zaštititi djecu od metaka, klonio se prisjećanja na prizore suludo hrabrog juriša mladih ratnika na već užarene cijevi revolvera njegovih revolveraša...

Sada je sve gotovo. Onih stotinjak sretno preživjelih pobjeglo je u brda i više se nisu javili. Ništa od te legendarne osvete Ptičara. Slater se dobro čuvao, postavio je straže oko svog ranča, pozvao je čak i vojsku da zaštiti mnoštvo kopača zlata koji su nahrupili u planine. Na obroncima Steens Mountainsa počeo je nicati gradić, a Slater je, koristeći se svojim revolverima, skupo prodavao komadić po komadić zemljišta.

Postao je moćan i bogat, a ono najljepše trebalo je da se dogodi uskoro. Novi gradić, planiralo se, bit će svečano kršten. Dobit će ime Slater Town.

Bilo je dovoljno razloga da Buck Slater zaboravi ono krvavo jutro pod žrtvenicima Caroca.

Izgubio je samo trojicu ljudi, ne računajući Hawkeea, koji je netragom nestao. Svi ostali postali su bogataši, ispiraći zlata ili vlasnici basnoslovno bogatog zemljišta. Uz to su bili beskrajno odani Slateru.

Glupi Hawkee – pomisli Slater – uplašio se osvete Ptičara i pobjegao, a mogao je postati bogataš.

Buck još jednom pogleda u tamno nebo, a onda polako ustane i pode u kuću.

Izenada se strese...

Na rubu verande ležalo je mrtvo tijelo neke ptice. On joj pride i vrškom čizme odbaci je daleko, u grmlje. Proklete mačke, baš su je

ovdje ostavile, pomisli i uđe u kuću.

Te noći prvi put je sanjao raskravljenе lešinare kako se grče na žrtvenicima Caroca.

* * *

Arock je još od svanuća bio razdragan, veseo i pijan. Ulice su odzvanjale pjesmom a u salunu je orkestar neumorno svirao i kad je već dobrano prošla ponoć. Grubi kauboji, u košuljama iz kojih se širio zadah stoke i prašine natopljene znojem, ispirali su grla viskijem i bacali poglede na podebele stražnjice pretjerano našminkanih plesačica. Oni koji su imali više novca mogli su sebi dopustiti da s nekom provedu sat-dva na drugom katu, a oni siromašniji ubijali su želju pivom i pjesmom. Bogati rančeri sa svojim kočopernim ženama ukočeno su koračali uokolo u cipelama koje su ih žuljale i odijelima koja su ih sapinjala onako nezgrapne i nespretnе. Njihove žene mjercale su jedna drugu ispod oka i ponašale se kao da su im takvi izlasci uobičajeni, a svaka je za svaku znala da su te svečane haljine posljednji put obukle u novogodišnjoj noći, prije desetak mjeseci. Trebalo je, eto, dočekati taj 29. rujna 1810, dan kada njihov grad slavi četrdesetu godišnjicu osnivanja, pa da ih strogi i mrki muževi ponovo izvedu iz onih kućerina porazbacanih oko Arocka i na obroncima Steens Mountainsa.

Dan je prošao brzo. Svečanost je počela govorom gradonačelnika Bena Christopha, koji je bio toliko uzbuđen da je pol govora zaboravio, a završila malim rodeom na kojemu je jedan mladi kauboj ostao bez oka nespretno pokušavajući svezati poludivlje tele. Između toga

bilo je zabave, plesa, pjesme, gozbe i, dakako, mnogo viskija i piva.

Najsvečanije je bilo u gradonačelnikovoj kući, u kojoj su se okupili svi uvaženi građani: bankar Keith Mellburn, šerif Prewitt Jones, doktor Michael Kely... Bio je tu i bogati pogrebnik Victor Lacke, koji je u šali nudio skupu parcelu na povišenom dijelu groblja, kako reče, s lijepim pogledom na Arock. Prisutno je bilo i nekoliko revolveraša Bucka Slatera, koji su već odavno pripadali sloju najbogatijih građana, zaboravili svoje revolvare i prošlost, koja je za njih umrla s Ptičarima onog krvavog jutra. Bio je tu, dakako, i Buck, ohol i nadmen, svjestan da procvat grada svi ti ljudi, priznali to ili ne zahvaljuju upravo njegovoj odvažnosti. I okrutnosti, dakako, no to je teško priznavao.

— Bene, mogla bi pasti još jedna zdravica — stojeći na već pomalo pijanim nogama, obratio se gradonačelniku Gary Hirose, komandant odreda regularne vojske združenog za sigurnost grada. — Hajde, Bene, onako kako ti znaš!

— Tako je! Govor, hoćemo govor!
— oduševljeno su prihvatili ostali.

Stari Ben Christoph nije se dao dugo nagovarati. Ohrabren bođenjem gostiju, podupro je svoje retoričke sposobnosti još jednom čašom viskija, teatralno zauzeo govorničku pozu usred polukruga koji se oko njega odmah stvorio i počeo:

— Dame i gospodo, uvaženi građani Arocka! Davno je bilo kad smo još tamo 1767. prvi put projahali ovim krajevima. Tada još...

U tom trenutku prasak razbijenog stakla jeknu poput groma.

Ljudi su načas ostali skamenjeni on iznenađenja. Nekome je ispala

čaša iz ruke, Ben Christoph se uhvatio za grlo, nekoliko žena je kriknulo...

Nasred prostorije, ubačen kroz prozor, ležao je krvav leš surorla.

* * *

Šiban naletima vjetra i kišom koja je iznenada počela padati, Slater je jahao prema svom ranču, bjesomučno tjerajući konja. Bila je mrkla noć. Tamu su samo na trenutke razbijale munje, osvjetljavajući put koji je Slater dobro znao. Kiša mu se slijevala niz vrat i natapala odjeću. Drhtao je od iznenadne hladnoće ali i od jeze koja ga je obuzimala. Još mu je pred očima bila slika one grozne mrtve ptičurine, još su mu u ušima odzvanjali prestrašeni krici žena i povici zbunjenih muškaraca.

Netko je, sjećao se Slater, potrčao prema prozoru, neki su istrčali iz kuće, a šerif Prewitt čak je pucao nekamo u tminu...

A onda je pogrebnik Lacke drhtavim glasom izgovorio ono što se nitko nije usudio ni pomisliti:

— Ljudi, to je osveta Ptičara... oni su se vratili...

Slater je kao u bunilu ponavljao te riječi i nastojao odagnati strah. Samo da stigne do ranča! Tamo ga čekaju njegovi ljudi. Okupit će ih, priključit će se vojsci i sutra u zoru poći za tragovima Caroca. Naći će ih i poubijati sve, do posljednjeg. Valjda je Gary Hirose već digao vojsku na uzbunu, on dobro zna kako treba sa crvenokošcima, godinama je čistio teren od Indijanaca okrutnošću koja je među njima izazivala paniku.

Tako je razmišljao Buck Slater približavajući se svom ranču. Već je iz daljine počeo dozivati svoje

momke ne želeći izgubiti ni trenutak.

Ali svjetla na ranču nisu se palila, nitko nije izašao iz kuće. Samo je vjetar lupao napol odškrinutim vratima. Buck je slutio opasnost. Bojao se ući u kuću, ali ga je još više bilo strah zloslutnog mraka koji ga je okruživao. Nesigurnim korakom uđe, drhtavim rukama napipa svijetu i upali je.

Od prizora koji je ugledao gotovo se onesvijestio. Trojica njegovih ljudi ležala su mrtva na podu a nekoliko crnih ptičurina pandžama i kljunovima već im je kidalo meso. Preplašene Buckovim dolaskom, počele su uznemireno letjeti uokolo.

Buck krikne i istrči iz kuće. Posrćući i padajući po kliskom blatu, trčao je prema mjestu na kojem je ostavio konja. Plakao je glasno poput djeteta i dozivao pomoć.

Konja nije bilo.

Sad već vrišteći od užasa, Buck potrči prema staji, gdje su uvijek bili konji njegovih revolveraša. Jurne unutra, ali staja je bila prazna. Upravo kad je htio izaći, vrata se naglo zatvore i netko izvana spusti zasun.

Onog trenutka kad je skočio prema prozoru spotakao se o nešto i tada shvatio sav užas svoje situacije. U uzanom prostoru Caroci su ga zatvorile s nekoliko lešinara koji su spavali, a sad su panično počeli letjeti sudarajući se ogromnim krilima, kriješteći, hvatajući u mraku ostrim pandžama jedan drugog, derući kožu s Buckovih ruku i vrata, mlatarajući po njemu krilima. On je nasumce pucao iz revolvera, urlao zgrčen na podu i dozivao pomoć, za koju je znao da je daleko.

Naposlijetku su se ptice smirile. Sklupčan na podu, lica zagnjurenja u šake, Slater je tiho jecao.

* * *

Kad je otvorio oči, nije se sjećao kada je zaspao. Ptičurina više nije bilo, ali vrata su i dalje bila zaključana. Pokušao se pomaknuti i osjetio da je svezan.

Već je počelo svitati kad je smogao hrabrosti da podigne glavu.

Tada je ugledao Hawkeea. Gotovo ga nije prepoznao. Lica unakažena i izgrebena ptičjim pandžama, razderanih prsa iz kojih je polako tekla krv, Hawkee je bio svezan za drvenu gredu i jedva je pokazivao znakove života.

— Hawkee! — viknuo je Slater.
— Govori što je to! Što se događa, gdje su Ptičari?

Hawkee otvori oči a licem mu preleti bolna grimasa.

— Gotovo je, budalo, gotovo...

— Ništa nije gotovo — viknuo je Slater. — Reci gdje su ostali, što je bilo s tobom, pričaj!

— Nikoga od tvojih revolveraša više nema, Buck — polako počne Hawkee. — Mene su uhvatili još onog dana kad ste ih vi ubijali u brdima. Njih stotinjak skrivalo se u planini i spremalo osvetu. Mučili su me, Buck, strahovito mučili, sve dok se nisam točno prisjetio tko je sve bio s tobom onog dana. Sve sam im rekao.

— Sve?

— Sve, gade prljavi! — prosikće Hawkee. — Opisao sam svakog posebno, s užitkom, jer sam želio da umru, da ih stigne grozna osveta. Sve njih zajedno s tobom. Ti si sve to počeo i umrijet ćeš na najgori način.

— A, ne! Ne dam se ja tako lako — hroptao je Slater. — Uostalom,

vojska mora ovamo stići svakog trenutka...

— Vojska je već krenula na zapad i neće se vraćati ovamo, gospodine Slatere — Hawkee je to govorio a oči su mu se caklile. Uživao je u stravi koja je sve više obuzimala rančera. — Pukovnika Hirosea Ptičari su uhvatili još sinoć i iskopali mu oba oka. Ujutro su mrtve ptice bile posvuda po gradu.

Ljude je obuzela panika. Napuštaju Steens Mountains i bježe. Vjerojatno nema više nijednog kopača zlata i rančera na teritoriju Ptičara. Legenda se još jednom potvrdila. Nitko nikada Carocima neće uzeti njihove planine...

— A mi? Što će biti s nama?

Slater je osjetio kako se počeo tresti u nastupu nezadrživog plača.

Očajnički se počeo trzati, no konopci su bili čvrsto svezani.

— Kada će doći po nas? Kako će nas ubiti?

— Nikada više nitko neće doći ovamo, Buck. Ptičari su se vratili u svoje planine, a građani Arocka još se dugo neće usuditi da krenu na ovu stranu.

— Znači, ostavili su nas ovdje da skapamo od gladi.

Hawkee tada s mukom posljednji put progovori.

— Nećemo, Buck, nećemo umrijeti od gladi. Oni gore ogladnjeli će i podivljati mnogo prije nas. Na sreću, ja to neću živ dočekati. Ali ti hoćeš, Buck...

Slater podigne glavu i krikne. Na gredama, visoko gore, nekoliko orlova promatralo ih je sitnim žutim očima...

U PRIPREMI:

J. T. Edson:
PRAVDA ĆETE Z

LASO!

**JEDNO IZDANJE
DVA ROMANA**

**I kod vašeg
prodavača novina**